

4. MAI nr. 6/86

INNHALDSFORETEGNELSE

DEBATT OM HOVEDBROBLEMET I NKS OG DEMOKRATISK SENTRALISME

Vedtak i sentralstyret om hovedoppgava og hovedproblemet til NKS	s. 3
KOMmentar til vedtaket i sentralsstyret	s. 4
mindretallets forslag til vedtak om hovedproblemet i NKS	s. 5
Dogmatisme og nye tanker - eit svar til Bønne	s. 6
Ordgyteri & idealisme - eit svar til Snorre	s. 7
NKS må være i forkant av tida	s. 11
I forkant av kven, Jorunn ?.?.?	s. 17
Debattstil og konkretiseringer	s. 18
Hovedproblemet i NKS og hva som skal bringe oss framover	s. 19
Hovedproblemet i NKS er at det fødes for få unger i NKS i dag	s. 23
hvorfor rop om mer sentralisme ikke hjelper NKS, eller: Hold kjeft og vær deilig	s. 24
Noen tanker om demokrati	s. 29
Sentralisme og sentralisme ,	s. 30

DEBATT OM JENTER OG JENTESPØRSMÅLET

Om jenter i NKS	s. 34
Særegen jenteorganisering i NKS ?	s. 35
Svar til Maigunn	s. 36
Svar til Ingrid	s. 37
Er jenter berre lidande ?	s. 39

DEBATT OM INTELLEKTUELLES ROLLE

Else Gundersen & dei intellektuelle	s. 40
Kva er rolla vår som kommunistiske intellektuelle i dag?	s. 42
Nok ein intellektuell om dei intellektuelle	s. 44

DEBATT OM SIKKERHET

Noen spørsmål i samband med siste 4.mai	s. 47
Kva er idealisme ? - eit svar til Lotte	s. 46
Sikkerhet og Snorre	s. 48

DEL 2:

KINA OG SOSIALISME

Hvorfor Kina-diskusjon ?	s. 50
Karlsen svarer Adrian	s. 52
Om partiet si leiande rolle	s. 53

MÅLKAMP

Å vere nasjonalmålmenneske er å gå inn for sosial frigjering i språkvegen	s. 56
Forslag til vedtak om målpolitikk og målpolitisk praksis, fra Oslo DS :.....	s. 64

OMORGANISERINGSDEBATT

Om omorganisering av Oslo DS	s. 66
Omorganisering av Oslo	s. 67
Omorganisering av Oslo, svar til LØtte	s. 68

Vedtak i sentralstyret om hovedoppgava og hovedproblemet til NKS.
m.h.t.

1. Hovedoppgava i perioden m.o.t. studier og "politikkutv." bli studier og skoloring med utgangspunkt i den allerede eksisterande politikken vår, både "basiskunnskap" og politikk som er utvikla på grunnlag av denne, og prøve denne politikken ut mot virkeligheten, gjennom aktivitet og praksis.
2. Hovedproblemet er ikkje at me har ein for snever politikk å verve på, men at me ikkje argumenterer for og agiterer for den politikken me har i ml-rørsla, og at me ikkje greier å knytta han nok til t.d. interessekamp.

3. Hovedoppgava til NKS er å vera ein kamporganisasjon som verver og fostrer kommunister blant studentane, på marxismen-leninismen sitt grunnlag, og med den demokratiske sentralismen som organisasjonsform.

Bersom tendensen i eindel innlegg i debatten blir reindyrka, vil det føre til at NKS blir eit uforpliktande diskusjons- og utreingsforum utan nødvendig forankring i den kommunistiske teorien, med hovedoppgave å utvikla ny teori, og der opportunisme i ideologiske spørsmål blir forsvart eller skjerna.

, og organisatoriske

u
"å gripe dagen og timen" med ein
aktivistisk stil.

eller av NKS ider er
infektet nok

for å se på seg
fordi mi i tillegg for liksom har
satt oss inn i han

KOMMENTAR TIL VEDTAKET I SENTRALSTYRET

Etter sentralstyret sitt vedtak har det frå enkelte blitt stilt spørsmål om kva for tendensar i debatten ein siktar til. Eg skal gje nokon eksemplar på kva eg meiner. Mange innlegg rettar seg mot ting utan å vera særleg konkrete på kva ein sjøl vil, men innledninga til Jorunn er veldig klar, og eg vil ta utgangspunkt i den.

1. "Vår fremste oppgave er faktisk ikke først og fremst å verve/fostre kommunister blant studenter, men å utvikle en revolusjonær politikk for studentkampen som vi sjøl står midt oppe i." Korleis Jorunn kan sette desse tinga opp mot kvarandre, forstår eg ikkje heilt. Men dersom det er ein mottagelse, kan jo det bety at me først og fremst skal driva ein utvikla IK. Dersom me ikkje har som mål å verve på denne kampen, trur eg det "revolusjonære" perspektivet kjem ennå lenger bak enn til no.

2. "Det som NKS først og fremst trenger nå er å undersøke, analysere og utvikle diskusjoner og politikk på det som skjer rundt oss hver dag og det som kommer til å skje." (Mi understryking, avdi det er her usemja ligg, at me treng meir analyse og grep er alle enige i.)

Men; i ein periode med 60 % av våre medlemmer rekruttert i perioden, 25 % utan grunnsirkel, og med lite debatt/opplegg for skoloring, vil eg tru me først og fremst treng sette oss inn i eindel av grunnlaget, av det t.d. AKP har utvikla på bakgrunn av det, og så brukke dette vidare på dei områda me må trø til.

Innlegga til Else og Bønne er i samme tendens; i dagens situasjon er Bønne mest opptatt av at me må "ta eit oppgjør med ukritisk studie-

med dogmatisme og mangel på nytenking." "Me må utvikle politikk - me er blitt eit haleheng"

3. Jorunn synes "det er grovt" å hevde at det er "lavt nivå i organisasjonen når 2/3 av medl. er nye i denne perioden og det ikkje har vært studiekampanjer annet enn sirkler"

Eg synest det er logisk. Nivå er ikkje eit moralsk begrep, sjøl om uttrykk som "forakt" skulle tyda på at det blir oppfatta sånn. Det det er snakk om er ideologisk, praktisk og politisk erfaring, som ikkje kjem i løpet av ein grunn-sirkel.

Over til "opportuniste" i organisatoriske spørsmål.

Eg meiner "skjermer" er rett å bruka, for mange av dei som eg syner gjer det, sjøl har ein flott praksis. Eksemplars:

I Lotte sitt innlegg i nr.5 der ho gjer ein beskrivelse av Oslo i haust seier ho ingenting om t.d. KK kampanja (der det må ha møtt opp mindre enn 10 % ut frå det eg så) eller at under 60 % (??) kom på GF i DNS. Det er ei side ved Oslo det eg.

Else seier at "hovedsida er ikke at folk jobber for lite, men at de jobber seg ihjel". Det er sant at folk jobber masse, - men problemet me har vore samde om før, - at me spr

at me "soriker" og jobber i alle retningar, er lite framme i debatten nå.

Etter å ha vedtatt ein frist for kontingent+ delegatvalg på bakgrunn av den, fremmer Bønni forslag om at fristen skal utsettast til LM, dvs. at berre ein tropa opp med kontingent der og då skulle delegater reknast ut frå det.

Det vart nedstemt i AU, ikkje fordi nytt, men fordi det ville ha undergrava all praksis på kontingent det er faktisk sånn at folk skal betala kontingent det semstret dei er med - helst før desember...

Opportunisme i ideologien...

Spm. om kva som skjer i Kina er etter mitt syn eit openberrt sentralt spørsmål for alle kommunistar, studentar i Noreg og.

Ikkje først og fremst pga. landet

men på grunn av noko av den viktigaste teorien vår - om kontrarevolusjon. Kan me venta at nokon skal bli mobilisert for eit system som "går på ræva" i land etter land når me ikkje eingong har ein forklaring på kva som skjer, og ein strategi for å unngå liknande i eit sosialistisk Noreg? Eg trur tausheten vår rundt den saka blir oppfatta som opportunisme i ordets "vanlege" forstand, - i.m.a. av dei som me vil ha inn i NKS.

Ingrid

FORSLAG TIL VEDTAK PÅ HOVEDPROBLEMET I NKS i sentralstyret (ikke vedtatt)

Hovedproblemet i NKS er manglende utvikling av argumentasjon og politikk, særlig på vårt hovedarbeidsområde: interessekamp (økonomisk, faglig og teoretisk kamp og særegen jenteundertrykking på universitet og høyskoler), og utforme en revolusjonær politikk for studentkampen inn i 90-åra.

Vi må utvikle analyser og diskusjoner på hva som vil skje med høyere utdanning og hvordan kapitalismen vil utvikle seg i framtida.

Den særegne oppgava til NKS er å utforme en politikk for studentmassen som gjør dei til en selvstendig kraft i kampen for et sosialistisk samfunn.

Dette innebærer selvfølgelig at vi må verve og fostre kommunister og NKS er redskapet for dette. Som et middel for å gjennomføre dette, må det gjennomføres ei studiekampanje i neste periode.

DOGMATISME OG NYE TANKAR -eit svar til Bønnli

Av Einar Trondheim

A. Er det sånn at det ikkje er dokumentert at liberalisme og manglande oppfølging av den demokratiske sentralismen er omfattande problem i NKS i dag? Bønnli meiner det. Vi kan sjå på dette problemet frå to sider. Først kan vi ta for oss leilinga og sjå på korleis ho fungerer. Så kan vi ta for oss organisasjonen alment.

1. Leilinga.

Det er eit alment fenomen at leilinga fungerer for dårleg. Sjølv har eg dokumentert dette i 4. mai nr. 4/86 under tittelen "Knus amatørisme!" Først trudde eg at dei feila eg tok opp der var tilfeldige, men omfanget av feila samt To-årsmeldinga og ordsiftet rundt ho har fått meg til å innsjå at det er eit omfattande problem.

2. Organisasjonen.

Blir ikkje vedtak brote, dvs ikkje sette ut i livet? Finst det ikkje brot på den demokratiske sentralismen? Finst det ikkje høgrelinjer?

La meg gi nokre konkrete døme på dette:

- * KK-salet: Vaktlistene for salet blir ikkje fulgt opp av alle. Dette fører enten til overarbeid for nokre eller at KK ikkje blir seld. Både desse tinga skjer, særleg det førstnemnte.
- * KK-vervekampanja: eit lite mindretall av distriktet vårt stilte opp på dør-til-dør aksjonen på studentbyen. Veldig få har jobba med verving elles.
- * Vervinga til NKS: uhyre få (eit par personar) har jobba systematisk med verving i distriktet. Resten har gjort lite eller ingenting trass i at verving er hovudoppgava. Heldigvis ser det ut til at i visse lag er det ei skjerpning på gang.
- * Nedtoning av rolla til den kommunistiske organisasjonen: dette ser vi særleg ved at veldig få jobbar med verving samt at oppmøtet på lagsmøta skrantar. Bønnli nemner at vi har gjort eit vellykka semester i Samfundet i Trondheim. Men det vel nok har vi gjennomført gode møte og markert RF godt. Men vi må som NKS-arar måle resultatet opp mot t.d. verving. Faktum er at vi har hatt fleire ut- enn innmeldingar i RF-miljøet/Styret. Sterke krefter meiner at RF er viktigare enn NKS.
- * Manglande oppmøte på allmøta på faga: NKS har t.d. mista taket på ein av dei lærestadene vi sto sterkast på av denne grunnen. At ikkje alle deltar på allmøta svekkar grunnplansarbeidet og er svært alvorleg.

ORDGYTERI 2 IDEALISME -eit svar til Snorre

Av Einar,Trondheim

Under tittelen "Jakta på 70-talls tilstanden" går Snorre til felts mot det han oppfattar som idealismen i NKS.

Vel vel - meir idealisme enn det Snorre sjølv presterer i innlegget sitt skal ein leite lenge etter.Snorre har plukka ut ei setning frå innlegget mitt om Toårsmeldinga i 4.mai nr.4/86 og raljerer over ho under henvisning til songen "Myras slaver".Det er tydeleg at Snorre har fått å høre at denne Einar er ein fæl og dogmatisk stivbeinar som ikkje har noko å melde.Og da kan ein jo vere så lettvtint og bruke så lite dokumentasjon ein berre vil berre ein klarer å få til nokre morosame og demagogiske spillfektøriar.

Kva må ein person bli informert om før ho?han blir medlem ? Sjølv sagt må vedkommande ha tatt eit politisk standpunkt : for væpna revolusjon, for sosialismen,for arbeidarklassen si leiande rolle,for at eit kommunistisk parti er naudsynt osb.I alle høve må vedkommande vere klar over AKP sitt syn på desse sakene.

I tillegg skal den nye bli sett inn i dei organisatoriske prinsippa NKS står for.Desse er nedfelt i Vedtektene og tryggingsinstruksen.Det var dette eg tok opp i kommentaren min fordi det er dette det blir synda mot. Vi pliktar å gå gjennom Vedtektene og slå fast at alle medlemmane skal møte på lagsmøta,at dei etter kvart må ta på seg diverse oppgaver i NKS. Meiner Snorre at dette ikkje er naudsynt ? Sjå det seier han ingenting om. Eg har aldri påstått at det er Vedtektene som er den profilen vi skal kjøre fram i vervearbeidet,i den eksterne propagandaen. Men eg vil faktisk synest at det er eit poeng å mellom anna (merk understrekinga !) forsvare prinsippet om demokratisk sentralisme også i eksterne debattar.

Resten av innlegget til Snorre er like tynt.Han meiner det er idealisme å forsvare tryggingspolitikken.Likevel legg han ikkje sjølv fram materiale som viser at tryggingsinstruksen er unødvendig eller at instruksen er for stram.Det er absolutt på sin plass å etterlyse litt meir konkret materiale frå Snorre si side.Det held ikkje å berre sette fram den og den idéen - utan å knytte han til røynda.Snorre sitt innlegg er idealistisk fordi han ikkje stiller spørsmål ved om tryggingspolitikken på 80-tallet er så ufornuftig,og gir inga politisk vurdering av tryggingspolitiske linjer i dag og i går.Eg vil gjerne få minne om at tryggingsinstruksen er eit direktiv og at han skal bli fulgt heilt til han er oppheva.Å bryte instruksen er ein sabotasje av demokratiet i NKS.

B. Problemet til NKS i dag er ikkje at vi manglar politikk, men at den politikken vi har i for liten grad blir sett ut i livet. Sjølv sagt er det mange

område vi er komne for kort på, sånn som dei sakene Bønne ransar opp. Sidan Bønne spør, kan eg jo tilføye : utviklinga i Kina, samfunnsforholda i Albania, kulturpolitikk - for å nemne tre område.

Men poenget mitt er at vi blir ute av stand til å utvikle ein fornuftig (les: marxist-leninistisk) politikk på desse områda om vi ikkje har betre grep om : dialektisk og historisk materialisme, politisk økonomi, Lenins imperialismeteorii, ml statsteori, ml partiteori.

C. Lagsstrukturen.

Kva for endringar er aktuelle ? Har ingen nye forslag blitt lansert ? Her kan eg jo fortelle at t.d. samanslåingar og oppsplittingar av lag ut frå kor mange medlemmar laga har er eit vanleg fenomen i Trondheim. Slike ting må sjølv sagt bli vurdert konkret frå gong til gong - etter ei konkret analyse av dei særneigna tilhøva.

Vidare er det sånn at eg fleire gongar har kasta fram idear for endringar av meir grunnleggande karakter. Dette trass i at eg vel er mellom dei "stivbeinte dogmatikarane." Døme : i i Emning nr. 9/84 og 10/84 samt 4. mai 3/84 hadde eg innlegg der eg gikk inn for ei radikal endring i lagsstrukturen. Sidan det er få av dagens medlemmar som har lese desse innlegga, vil eg sitere kort :

"I dag er NKS geografisk organisert, dvs etter skole/lærestad. I staden burde vi legge ned laga slik vi idag kjenner dei og opprette utval på einiskildsfelta (vi jobbar med)....La medlemmane velje kva dei vil arbeide med og reorganisere dei." (IE 9/86 s. 15, ditto 4. mai) og "Ingen organisasjonsmodell gjeld til evige tider. Eg er mot paragraf-rytteri i den vidare debatten." (IE nr. 10/84 s. 13) Alle desse innlegga var signert Sverre.

I vår påsto eg at det blei veldig byråkratisk å organisere Trøndelag med både DS og lagsstyre. Eg gikk derfor inn for at vi kvitta oss med eitt av ledda. Dette vil eg karakterisere som eit radikalt forslag, men det er vel ikkje godkjent som nytenking når det kjem frå personar som på førehand er stempla som stivbeinte dogmatikarar ?

I 4. mai nr. 4/86 foreslår Richard å legge ned Oslo-DS. Eit radikalt forslag. Men ingen kommenterer dette. Heller ikkje Bønne eller andre "nytenkings-tilhengarar". Eg synst forslaget hørest fornuftig og avbyråkratiserande ut.

D. Møtekulturen.

Ting som er prøvd ut dei 3-4 siste åra er m.a. :

- * ingen bruk av talemåte (folk snakkar lite, da kan sånt vere lurt - det fungerte i mitt lag)
- * nye folk blir flytta opp på talemåta, gamle folk ned
- * dei som snakkar minst slepp til først, dei som snakkar mykje må pent vente
- * servering av spiseleg på lagsmøta. Ein person er ansvarleg (går på rundgang) og alle betaler kr.10,- for serveringa. Pengane går til KK.
- * Hyttetur. Heile laget samla ei heil helg - politikk og sosialt samver - fungerer veldig bra.

E. Partiet si særstilling.

— Løper han eller klør
han?

Eg skal ta delvis sjølvkritikk på dette punktet. Det finst utan tvil ein del folk i NKS som står på at partiet skal ha ei lovfesta særstilling. Likeeins finst det mange (deriblant eg) som meiner at partiet må ha ei reell særstilling - spele ei leiande rolle. Mitt poeng er at lovfesting av dette blir eit hinder i kampen for å 1) oppnå ei reell særstilling og 2) halde partiet raudt. Samstundes er eg framleis av den oppfatninga at ein diskusjon om lovfesting eller ikkje ikkje er det sentrale spørsmålet i sosialismediskusjonen. Eg kan heller ikkje skjønne at desse folka representerer eit stort "problem" for NKS.

F. Klassikarane

Vi i NKS studerer i dag for lite teori. Dei mest sentrale teoretikarane våre er : Marx, Engels, Lenin, (Stalin) og Mao. Det finst ingen i NKS som står for det synet at desse er ufeilbarlege. Likevel gjer Bønne det til eit hovudpoeng i innlegget sitt. Derfor ser eg på det som eit angrep på oss som driv litt studiar og som vil at heile NKS skal gjere det same.

Til orientering så kan eg fortelle at ein stivbeint dogmatikar som t.d. Einar faktisk les andre skrifter enn "dei 5". Eksempelvis Sartre. (Eg kan godt anbefale "Search for a method" - ei kort og lettlese bok). Eksempelvis Scocozza. Eksempelvis Bucharin. Eksempelvis Ernest Mandel (Eg kan godt anbefale "Sein-kapitalismen") den same Einar er heller ikkje redd for å markere seg mot ting som "dei 5" har skrive.

G. Kvinnekampen.

Eg er sand i at vi skal prioritere kvinnekampen og vil slett ikkje slå meg

Sopranen Barbara Daniels

til ro med det som er utretta til no. Dette bør komme fram i planane våre. Bønni skriv at leiinga i Trøndelag har vore guttedominert. Dette er ei sanning med modifikasjonar. Vi har dei 5 ára eg har vore medlem hatt mange sterke og dyktige kvinnfolk i leiinga (DS). Sjølv vil eg påstå at eg har lært mykje av dei. Vi har òg hatt ein medviten politikk på å få fram jenter i leiande eksterne oppgaver, sånn som Raud Front-styret.

Det er rett at leiinga pr. i dag er guttedominert, men eg meiner heilt klart at dette har fleire forskjellige årsakar. I haust kan vi òg konstatere at vi har verva mange jenter som vi har stor grunn til å vente oss mykje av. Det blir ei oppgave å få fram den store røssursen som jentene i distriktet representerer.

H. Folk frå landsbygda.

Ja, eg er usamd i at dei blir særskilt undertrykte. Om Bønni har materiale på dette, må han gjerne legge det fram.

- "NYTENKARANE" HAR BERRE LAGT FRAM KRAVET OM NYE TANKAR - DET DET GJELD OM ER Å FAKTISK BRUKE HOVUDET OG LEGGE FRAM KONKRETE FORSLAG ! -

"Vi blir anklaget for dogmatisme. Hvis denne består i at vi husker lærdommene til den revolusjonære historien, er vi villige til å innrømme at vi er dogmatikere. Ja, vi husker ennå bolsjevikenes og mensjevikenes kamp ved den andre kongressen til Det Russiske Sosialdemokratiske Parti om hvem som skulle være partimedlem. Det dreide seg om følgende: Skal partiet være en organisasjon for proletariske yrkesrevolusjonære eller et vertshus for intellektuelle pratmakere som har en angstpreget sjelsbiografi, hvor innmelding i partiet og utmelding av det bare er et mellomspill som fyller hullet mellom lidenskapen for en eller annen motefilosofi og en kjærlighets-historie."

Frå boka Revolusjonær opposisjon i Sovjet,
Sovjetunionens Revolusjonære Kommunistar(b)-
program, Forlaget Oktober 1975

NKS MÅ VÆRE I FORKANT AV TIDA

Å hevde at hovedproblemet i NKS er høyrefeil, liberalisme, anti-organisasjonslinjer osv, problemer innretta på interne løsninger som kampanjer mot liberalisme, økt kritikk og sjøl-kritikk, er ei linje for å hindre NKS i å bli ledende og utvikle en revolusjonær strategi for studentene inn i 90-åra.

I Frankrike nå sloss tusenvis av studenter mot nye univer-sitets lover. Mot forsøk på å øke ulikhetene mellom statlige skoler og i samfunnet, mot elite skoler og mer spesiali-sert utdanning tilpassa kapitalen og næringslivets behov. Konkret sloss de mot økninger i studieavgifter, mot særdiplomer (til fordel for generelle diplomer) og mot lukkede studier på de statlige universitetene. I tillegg sloss de mot at 2.generasjons invand-rere ikke automatisk skal få fransk statsborgerskap. En stu-dentkamp med et klart antira-stisk profil. Men det er helt klart noe mer. Den grunnleggende årsaken til opprør er at kapita-len strammer grepet og er nødt til å gjøre det. Ny teknologi vil overflødiggjøre millioner av mennesker i produksjonen. Under kapitalismen vil disse gå ut i arbeidsledighet. Studentopprøret i Frankrike blir sammenligna med 1968. Om det får like store kon-sekvenser gjenstår å se, selvom likhetstrekkene er tilstede. Men den mest slående forskjellen er

det materielle grunnlaget og perspektivene på kampen. Etter 68 opprøret hadde mange stud-enter godt betalte jobber å gå tilbake til og samfunnet trengte mange høyt utdanna folk. I dag er ikke dette tilfelle. Studenter i dag blir tvingi til å sloss fordi de må. Statens strategi for høyere utdanning er å få arbeiderklasse og småborgerskapets unger unger ut av utdannings-sektoren ved å skjære ned på antall utdanningsplasser, pri-vatisere studiefinansieringa og velgerden. I tillegg blir mulighetene til å få jobb hvis man får utdanning mindre og mindre. Det finnes en grense hvor individuelle løsninger ikke lenger er mulig, og det blir tydelig. Og studenter blir ramma av de samme omstru-kturereringene som arbeiderklassen og de vil søke allianse. En allianse som er langt sterkere og farligere enn i 68 etterhvert som kamplinja vinner fram i fagbevegelsen. Hva har dette med hovedproblemet i NKS å gjøre ? Jo det handler om framtida, om hva som kommer til å skje

også i Norge. Hvis det går som i 68 kommer studentopprøret til Norge om 2 år. Vi kommer til å merke disse omstillingene på kroppen hvis kapitalens profitt skal sikres når oljeprisenen faller og nedkjøringene settes inn for alvor. Hvis ikke vi i NKS begynner å diskutere detta her, vil mulighetene for å være ledende være tapt og vi vil stå påsidelinja den dagen kampen virkelig kommer. Det er kanskje ikke så svart, AKP kan ta over da de har mer grep om detta enn oss i dag. Men dvs. å nedlegge en særegen kommunistisk organisasjon blant studenter reelt (selvom vi formelt skulle fortsette å eksistere). NKS må være noe mer enn en samling kommunister som studnerer. Vår fremste oppgave er faktisk ikke først og fremst å verve/fostre kommunister blant studenter, men å utvikle en revolusjonær politikk for studentkampen som vi sjøl står midt opppe i. Bare slik kan NKS bli en sjølstendig kraft i kampen for et annet samfunn.

Ei linje som går mot dette sier at hovedproblemet i NKS er manglende sentralisme, det er opportunisme, liberalisme, lavt politisk nivå, manglende teoretisk skolering, anti-org. linjer, anti-ledelses linjer, lavt moralsk nivå og borgerlige feil av høyrekarakter. Jeg mener ikke at disse problemene

ikke eksisterer i NKS, men de er ikke hovedproblemet. (En diskusjonsstil hittil har vært at er man mot at sentralisme er hovedproblemet er man mot sentralisme. Det er lite kameratslig og konstruktiv debattstil). Når en ser på denne lista kan det se ut som om her er det virkelig fare for å degenere og opphøre å være en kommunistisk studentorganisasjon. Er det slik virkeligheten ser ut? Nei. Hittil er det ikke blitt ført fram annet enn enkeltstående eksempler på at folk ikke møter opp på allmøter og generalforsamling i DNS, og ikke en dokumentasjon på at dette er et omfattende problem og at medlemmer i alle sak ikke følger vedtak og vedtekter og ofrer mye for forbundet. Den analysen av framtredelesesformene som fører til at liberalisme er hovedproblemet er ei svært dårlig analyse: Ei negativ side blir blåst opp og stilt på linje med manglende analyser og politikk på f.eks. hovedarbeidsfeltet vårt IK (som blir "hull" i politikken og uløste oppgaver). Ei slik linje fører til at hovedoppgaven til NKS i neste periode blir interne kampanjer mot liberalisme og kritikk og sjølkritikk, mer sentralisme og mindre demokrati, økt kvinneundertrykking, og undertrykking av nye medlemmer. På sikt blir det også mindre sentralisme for en politikk som i

hovedsak bygger på plikt (som Einar står for i klartekst) og ikke på diskusjoen og overbevisning ikke vil få oppslutning fra medlemmer eller ikke medlemmer.

Det som NKS først og fremst trenger nå er å undersøke, analysere og utvikle diskusjoner og politikk på det som skjer rundt oss hver dag og det som kommer til å skje. Noen eks.:

- Sammensettinga av student -

massen. Antagelig blir det færre fra arbeiderklassen i høyere utdanning. Hva betyr dette? Det er ikke foretatt noen samla klassanalyse av studentmassen noen gang. Er ikke dette en oppgave for NKS, som er aleine om å snakke om klasser på univ./høgskoler ?

- Den særegne undertrykkinga av jenter på univiversitet og høgskoler.

Er ikke dette like viktig ? Her er det lite empiri i finne. Vi må gå i spissen, ingen andre gjør det. Noen jenter har begynt i LNS og FR, men er ikke dette en kollektiv oppgave for NKS ? NKS snakket om å prioritere jentepolitikk, men gjør det ikke. Det ligger voldsomt potensiale i kvinnekampen, som hvis det blei prioritert ville bli ei kraft for NKS og styrke massearbeidet vårt.

- Omstruktureringer av Norge.

I takt med kapitalenomstillinger seg vil også utdanninga gjøre det. Hva vil skje ?

Kvantitativt- Antall studenter vil gå ned. Metoden vil være nedskjæringer på budsjettene

og i studentøkonomien og velferd (mangel på boliger)

Kvalitativt- Mer ideologi til massene i utdanning. Økt oppbevaring og utdanning til arbeidsledighet. "Proletariseringa" av studentene vil øke. Kunnskap til eliten. På teknologisk fag skal jenter og arbeiderklassen ut. På informatikk hovedfag i Oslo er det halvparten så mange jenter som på andre hovedfag.

Disse endringene som er i ferd med å skje vil forandre tenkninga til folk og den ideologiske kampen. Forslag til strategisk plan tar f.eks. utgangspunkt i hvordan vi dreiv studentkamp på 70 tallet (krav, paroler). Vi har ikke klart å utforme en studentpolitikk som setter ting i sammenheng med de nedskjæringene som har kommet. Kampen i NKS står mellom gammalt og nytt. Mellom de som vil holde på analysene og politikken slik den blei utforma i 70-åra, da situasjonen og framtida så annerledes ut enn i dag, og de som vil utvikle en politikk for NKS med utgangspunkt i 80 og 90 åra.

Her kommer 3 eksempler:

1) Vi har kommet til ny innsikt i spørsmålet om kvinneundertrykking. Denne innsikten har i partiet og Rød Ungdom fått politisk/organisatoriske konsekvenser, ikke i NKS. Det argumenteres og går imot egne møter for jenter. Dvs. å gå imot at jenter skal få utvikle seg til å bli ledende på egne premisser, mot å gi jenter muligheter til å sloss for at jentepolitikk skal bli prioritert og at politikk skal utvikles på området. Jenter må i dag lede denne kampen også internt. Jentefraksjoner i NKS for å gi jenter makt er et politisk spørsmål hvor uenighetene går på tvers av kjønn. Dvs. at gutter kan være allierte og mer progressive på området enn mange jenter er i NKS i dag.

2) Å drive arbeid med DNS med vekt på å stille til valg eller ikke, vinne/ikke vinne styreposisjon. I 70-åra var det en stor bevegelse som gjorde det mulig for Rød Front å vinne. Det er det ikke i dag. Da er det viktigere å legge vekt på å skape denne bevegelsen, dvs. bedre massearbeidet og legge vekt på å utvikle politikken vi skal stille til valg på. Bare 45 stemmer til Rød Front på generalforsamling i DNS i Oslo er at varsko til oss om at de metodene vi jobber etter må endres. Å bygge opp en Rød Front

endres. Å bygge opp en Rød Front atr lang tid og kan sannsynlig bare skje med et oppsving i studentkampen generelt på universitet og høyskoler.

3) Diskusjoner om Kina på den måten at vi i løpet av perioden skal ta stilling til om Kina er rødt eller blått. Vi kommer antagelig til å finne ut at det er blått, etter ikke altfor grundige analyser (for det har vi ikke tid til). Vi vil at AKP skal bryte partiforbindelsene med Kina og vi vil måtte komme til å legge opp et offentlig kjøp mot Kina i mye større grad enn i dag. En kontrarevolusjon i Kina må få konsekvenser. Vi vil bruke all vår tid og krefter på dette (Kina er et kjempe land) og det vil hindre diskusjoner om IK og Kvinnekamp, fordi det her er snakk om å sette av folk og finne ut materiale. Vi får f.eks. ikke gjort noe med kvinnepolitikk allerede, noe som er langt viktigere å prioritere og som har mye større betydning for å bygge NKS, verve nye medlemmer og gjøre oss i stand til å lede de kampene som vil komme her hjemme. Fargen på Kina har lite å si for studentopprøret i dag, i motsetning til 70-åra. Diskusjoner om Kina er ikke det vi først og fremst kan bygge NKS på i dag. Diskusjon om sosialisme i Norge med utgangspunkt i hvordan verden ser ut her å nå er langt

bedre og strategisk viktigere.

Denne linja som står for det gamle mener jeg er idealistisk, den er økonomistisk, moralistisk og den er venstre i ord men høyre i innhold. Den er idealistisk fordi den tar utgangspunkt i hva som ideelt sett er riktig politikk uten å ha en analyse av hva som det materielle grunnlaget for organisasjons bygging og virkeligheten for å finne ut hva som blir de viktigste spørsmåla for NKS i kommende periode å gå løs på. Den er økonomistisk fordi den ser ideologisk kamp fjerna fra dagskampen. IK er noe vi driver på Blindern mens ideologisk kamp er noe vi bedriver i DNS. En IK politikk uten andre perspektiver enn de strategisk plan legger opp til: økonomisk kamp (stud. fin. og budsjett) for å få til reelle forbedringer for alle studenter må vi sloss fram i NSU, LNS og FR, men NKS må se lenger. Uten å legge en strategi for faglig og ideologisk kamp på lærestedene i tilknytning til faglig innhold kan vi aldri bygge NKS som et revolusjonært og kommunistisk studentforbund. Ei linje som står for at liberalisme er hovedproblemet i NKS er moralistisk. Medlemmenes høyrefeil blir møtt med lavt

politisk/teoretisk nivå, istede for å se på hvilke forhold det er som skaper problemer med å følge opp vedtak. Mangledne realistiske planer har vært nevnt i debatten, jeg tror dette er et mer fornuftig svar. I tillegg å hevde at det er lavt nivå i organisasjonen når 2/3 medlemmene er nye i denne perioden og det ikke har vært studiekampanjer annet enn sirkler, er ganske grovt og sier noe om manglende syn på hva en organisasjon er til for. Til slutt mener jeg denne linja er venstre i ord og høyre i innhold. Kommunistiske ord og vendinger blir brukt på en slik måte at enhver "rettstroende" ikke kan si seg uenig uten å bli stempla som høyreaviker. Men for å finne ut hva folk egentlig mener må en gå bak orda og finne ut hva som egentlig blir sakt og da er det ikke sikker at et kommunistisk språk tilsier at en har den rette politikken, f.eks. blir en borgerlig formell likhetstankegang brukt som argument når en går imot egne meter for jenter, men i ord blir det sakt at det er opphevelse av den demokratiske sentralismen.

En kommunistisk organisasjon i et kapitalistisk Norge vil alltid stå i fare for å utvikle politikken så mye at den utvikles bort fra marxismen. Men politikken kan også utvikles så lite at organisasjonen blir ei lita sekt uten politisk innflytelse og tyngde, hvis en bare skal holde på det historiske grunnlaget som skapte organisasjonen uten å utvikle dette videre i takt med endringer i tida og kritiske studier av det teoretiske grunnlaget. Det er dette siste som er hovedproblemet i NKS i dag. Stort sett har organisasjonen stått stille organisatorisk og politisk de siste 5/6 åra. Det er dette som er den reelle faren for at NKS skal dø og svulme henn i dag, ikke at medlemmene er bærer av borgerlig ideologi, har lavt politisk nivå og er lite konsolidert på betydninga av å ha et kommunistisk parti og studentforbund. Hvis ikke hadde NKS vært dødt for lenge siden.

Jorunn

JENTER SOM DISKUTERE
OG SKRIVER INNLEGG, T
4. MAI.

I FORKANT AV KVEN, JORUNN ???

Jorunn skriv i si innleiing at me må vera i forkant av tida. Det er eg samd i, og det trur eg faktisk at NKS òg er. Men når me skal trekka konsekvensen av kva det skal bety for arbeidet vårt framover, blir me usamde.

Eg meiner det me treng er diskusjon og skoloring, det Jorunn meiner me treng er utvikling av "ny" politikk som er meir i takt med utviklinga.

La meg ta eit eksempel på kva eg meiner er skilnaden :

1. Laget på jus. setter i gang ein brei diskusjon om "Arbeidsretten - ein klassedomstol" på faget sitt.
For å utvikla argumentasjonen hos alle tar ein opp saka i laget først. Truleg ville det vera viktig å knytte det til studier og diskusjon om saker som : LO/DNA leiinga - eit borgarskap, staten sin klassekarakter, kva tid hovedavtalen kom etc.etc. Høst-saka.

Det vil ikkje bli utvikla ny teori i første omgang, og me vil ikkje vera i forkant i forhold til det ml-rørsla har som politikk, men det vil vera i forkant av studentane på jus.

Eg trur det er svært få av oss som ville kunne ta ein sånn debatt "på hælen" uten å komma med mykje fraser og bli lite konkrete. Denne førebuinga ville vera spanande, skolerande, og gje oss kunnskap som kunne brukast på andre områder.
Dersom laget på jus greier å få gjennomslag blant eindel av studentane betyr det

- eit kvalitativt sprang nærmare oss
- om folk aldri blir ml'arar, har dei fått noko å ta med seg i sin framtidige praksis
- skoloring og politisk utvikling av alle NKS'arane.
- at me har evna å politisera faget, og reist ein fagkritisk debatt.

2. Det finnest ein vitskap som kallast "marxistisk rettssosiologi" som er relativt lite kjend i Noreg.
Laget på jus kan bestemma seg for å reisa ein fagleg debatt, og vidareutvikla politikk på eit område innafør feltet.
 - eg trur det ville bli ein debatt for dei med lengst farts og studietid
 - eg trur færre andre studentar ville/kunne bli med
 - eg trur NKS ikkje ville styrka seg like mykje som i eksemplet ovafor.

Kva skal me velge ?? Begge deler, vil kanskje Jorunn sei. Det meiner eg er idealisme. NKS som organisasjon, eller jus som lag må prioritere. Om det fins einskildkameratar som vil skriva hovedoppgåve el.l. om spørsmål innafør rettssosiologi er ein annan sak, og der er det mykje å utnytta betre.

Et anna døme er internasjonaliseringa. Der kjem me med eksempler på Borregaard i Brasil i 1973. Me har ikkje greidd å knytte det til kampen om studiefinansieringa nå, for å politisera den, for å visa at pengene fins. Partiet har utvikla ein god del på dette feltet. Eg trur det vil vera tenleg for oss å studera det, og se koss me kan bruka det i vår argumentasjon.

ingrid

DEBATTSTIL OG KONKRETISERINGER av Gaute.

Debatten i 4 mai når "nye høyder." Det er bra, men det som ikke er fullt så bra er den usaklige forma i en del av innlegga. Dette er uheldig for den videre debatten, og for arbeidet framover. Det fører til at innlegga blir lite konkrete, at stilen virker skremmende på andre folk, og at diskusjonsstilen blir ukameratslig. Det forrige innlegget jeg skrev til 4. mai bar også preg av dette, noe jeg sterkt beklager, derfor noen presiseringer og konkretiseringer til den videre debatten her.

-Etter mitt syn er det et politisk problem for NKS at laga på Blindern har måttet bli omorganisert i løpet av det siste året, pga. for liten verving i forhold til avgangen av gamle medlemmer.

-Etter mitt syn er det et politisk problem for NKS at enkelte lag og medlemmer ikke følger opp klare vedtak når det gjelder frammøte på lagsmøter, DNS generalforsamling, ved KK-salg, på allmøter osv.

-Etter mitt syn er det et politisk problem for NKS at det er dårlig sikkerhet i deler av organisasjonen. - At det i hele distrikt til tider ikke har blitt praktisert noen av påleggene i sikkerhetsinstruksen, når det gjelder navn, telefon-innkallinger, slarv om interne forhold, osv. (Enda verre er det at noen ikke en gang ser ut til å ville ta disse spørsmåla på alvor, jfr. Snorres innlegg i forrige 4. mai.)

-Etter mitt syn er det et politisk problem for NKS at deler av den sentrale ledelsen til tider har fungert svært dårlig, når det gjelder å få ut politikk og materiale i organisasjonen. (Jfr. innlegga fra Einar, Bønne og A-ha på dette.

Etter mitt syn er nettopp dette et tegn på liberalisme i arbeidsstil, og uklarehet og opportunisme i politikken. - Altså det som tradisjonelt har blitt definert som høyre i den kommunistiske bevegelsen. - Inntil noen klarer å overbevise meg om at det er feil å karakterisere en slik praksis på en sånn måte, nettopp for å drive diskusjonen framover, og for å skjerpe debatten, så fastholder jeg denne "gamle" analyse.

Og for å gjøre dette enda klarere, så er disse problema størst, og får mest konsekvenser i ledelsen av Forbundet. Forøvrig så er det bare noen måneder ^{siden} Sentralstyret sjøl oppsummerte at det var et problem med liberalisme i ledende organ. Det betyr at dette er et nye mindre problem ute i organisasjonen blant andre medlemmer, - og at dette da følgelig ikke er "forakt for folk", slik som noen hevder, men å plassere ansvaret der hvor det hører hjemme politisk, hos ledelsen. Det er helt klart at en slik praksis svekker organisasjonens handlekraft og demokratiet i Forbundet, istedenfor å styrke det, slik som noen hevder at det gjør.

Det som er NKS styrke nå er sterke nye folk, som vil gjøre noe med problemene for å komme videre, som krever å få studere den kommunistiske teorien, som sloss med krum hals for en revolusjonær studentpolitikk og for revolusjon og sosialisme fram mot år 2000.

HOVEDPROBLEMET I NKS OG HVA SOM SKAL BRINGE OSS FRAMOVER

Hvis et godt grep om marxismen-leninismen betyr at en har forstått at hovedproblemet i NKS er manglende sentralisme, liberalisme og anti-organisasjons og ledelses linjer, må jeg si meg glad for å mangle dette grepet. Men hvor mye har dette med marxisme å gjøre ? Svært lite. Sånne konklusjoner fører uvergerlig til slutninger som: medlemmene er dumme (har et for lavt nivå), ledelsen er evneveik og noen i organisasjonen står bevist for ei linje som vil nedelegge NKS. Lite marxistisk og svært lite konstruktivt i følge min mening.

Hva er disse problemene med manglende sentralisme og anti-organisasjons linjer for noe egentlig ? Hittil har det vært vært mest ord og svært lite dokumenstasjon. Og hva er egentlig motivene bak, hvilke problemer skal det løse og hvordan skal det gjøre NKS til en levende kraft i kampen for et annet samfunn? I beste fall er det en avsporing av hva problemet egentlig dreier seg om, i værste fall vil det føre til at NKS blir en liten sær organisasjon uten politisk innflytelse.

Det største problemet i NKS i dag er manglende utvikling av politikken, først og fremst på vårt hovedarbeidsfelt studentkamp/høyere utdanning. Vi er kommet svært kort mht. undersøkelser og analyser, diskutere og legge opp strategier for en revolusjonær studentkamp. Det gjelder sammensettinga av studentmassen, kvinneundertrykkinga på universitet og høyskoler, statens strategier, innholdet i utdanninga, omstruktureringer av Norge og konsekvenser for utdanningssektoren osv.. Kort sagt analyse av virkeligheten rundt oss, den vi står oppe i hver dag. At [0 medlemmer uteblir fra generalforsamling i studepter-samfunnet vesentlig fordi de prioriterer eksamen, kan verken i karakter eller dimensjon sammenlignes med at NKS står uten analyser og svar på det som skjer utenfor stuedøra (innafor og forsåvidt).

Når vi skal finne ut av hovedproblemet til NKS i dag må vi først og fremst analysere den politikken vi har stått for i perioden. Har vi klart å politisere studentkampen, bevistgjøre og styrke den organiserte revolusjonære kampen blant studenter ? og hvis svaret er nei, eller i liten grad, hvorfor ikke ? Fordi medlemmene er for slappe ? Gaute mener problemet er at ledelesen ikke klarer å komme ut med politikken i vesentlig grad. Det må være en svært dårlig ledelse som har en glimrende politikk og som ikke klarer å propa-

gand~~e~~ den blant sine egne kommunistiske medlemmer, som i de fleste sammenhenger er svært bevegelige. Det kan vell ikke være tilfelle ? Linda hevder i samme nummer av 4. mai at det finnes teoretiske og ideologiske hull i NKS. Derfor vil hun bl.a. diskutere kvinnekamp og studentkamp. Jeg er helt enig i prioriteringen, men dette må da være mer enn hull? Og er det slik at det finnes ferdige svar på hva vi skal fylle disse hullene med ? Nei. Vi har endel teori som ml-bevegelsen bygger på, men hvor er empirien og politikken på undertrykkinga av jenter på høyskoler og universitet, statens strategier for høyere utdanning osv. ? Problemet er at, en politikken som skal gjøre oss til den ledende krafta i studentkampen i alt for liten grad er utviklet. Vi ser angrepene kommer i rask rekkefølge, det begynner å haste. Hvem vil være med på kampanjer mot liberalisme og rituelle sjølkritiske knebøyninger i stedet for å undersøke kvinneundertrykkinga og styringa av forskninga på universitetet?

STRATEGISK PLAN

For å understreke at vi mangler en helhetlig politikk for studentkampen skal jeg ta eksemplet med strategisk plan. Denne er omtrent kjemisk rensa for politiske analyser og linjer. Det blir temmelig meningsløst å si at vi skal konsolidere de to største disktrikta våre og at vi skal sloss for rette linjer blant studentene uten å si noe om hva vi skal konsolideres på eller hva som er den rette linja i studentkampen. I første fase sies det at arbeidet skal settes inn på økonomisk kamp og krav om reelle forbedringer for studentene. En kommunistisk org. må ha perspektiver utover dette, bl.a. avsløre statens rolle, bidra med analyser og politisering, dvs. drive ideologisk kamp hvis ikke kan vi bare overlate sjappa til NSU eller LNS som kan klare å sloss like bra for økonomiske forbedringer. Og om metodene står det bl.a. når en aksjon er ferdig er det viktig at vi oppsummerer og med en gang planlegger den neste. Dette blir blind aksjonisme og trenger ikke bringe oss en tøddel nærmere vårt strategiske mål, hvis vi ikke fostrer noen flere kommunister og styrker kampen politisk. At en strategisk plan som nettopp skulle sette ting i perspektiv og få oss til å se utover de umiddelbare dagskravene, er så prega av økonomisme sier noe om alvoret i manglende utvikling av politikken. Hvis vi ikke utvikler teori og analyser av hva som skjer og kan gi svar, annet enn allmenne fraser (og knapt nok det), har vi utspilt vår egen rolle, og muligheter for å være ledende.

For å oppsummere; Hvis hovedproblemet i NKS er anti-organisasjons linjer må det være den linja som står for at hovedproblemet er liberalisme etc., som er den største eksponenten for dette. Fordi ei slik linje hindrer framgang og styrking av NKS gjennom å utvikle politikken slik at vi kan bli ei ledene kraft blant studenter.

KINA

Adrian, Linda m.fl. mener NKS skal diskutere Kina i neste periode. Målsettinga skal være å få klarhet i om det finnes sosialistiske land i verden eller ikke. Dette mener jeg er en feil prioritering av NKS i dag. For det første er det mye viktigere at NKS utvikler en politikk på det som vi sjøl står midt oppe i, nemlig utdanninga vår. For det andre er det en kjempe oppgave for NKS

å studere alle sidene ved Kina og Kinas politikk i dag. Hvis dette skal gjøres grundig vil det ta alle kreftene våre, og hvis det skal gjøres overfladisk ikke vil bringe oss noe videre. Desuten er det missbruk av NKS hvis vi skal ta en diskusjon for å tvinge partiet til å ta stilling.

KVINNEKAMP

Adrian i siste nummer av 4.mai skriver om kvinnearbeid. Adrian er for prioritering av kvinnekamp og utvikling av kvinnepolitikk. Spørsmålet mitt til han er hvordan skal dette skje? For det første er Adrian så vidt jeg veit enig i prioriteringa av organisasjonsbygging og IK på topp, han er svært engasjert i Rød Front og at Rød Fronten skal stille til valg i DNS og han vil ha diskusjoner om Kina i hele NKS. Hvordan skal NKS som en linen organisasjon seriøst kunne utvikle jentepolitikk, gjøre undersøkelser og studere samt drive ekstern kamp på området og bygge opp kvinnefront grupper på universitet og høskoler når alt det andre kommer foran? Dette er helt klart et prioriteringsspørsmål, vi kan ikke klare alt. For å illustrere dette med et eksempel kan jeg nevnte at årsmøte i Oslo flere ganger har vedtatt å prioritere jentepolitikk på f.eks. IK, uten at dette har fått noen konsekvenser fordi det har blitt skøvet ut til fordel for alle de andre oppgavene. Det er ofte at gutta er opportuniste på kvinnespørsmål, fine ord men svært lite i praksis. For at Adrians forslag ikke skal havne i samma bås må du si noe om hvordan konkret dette skal kunne prioriteres og hva det skal gå på bekostning av.

Ellers mener Adrian at utviklinga av kvinnepolitikk må være alle medlemmers oppgave. At kvinnekampen og kvinnepolitikken må utvikles på kvinners premisser er en selvfølgelig erkjennelse hos mange i dag, men ikke alle. Kvinner må sjøl reise og lede kampen for frigjøring. Selvom målet er at denne kampen skal være alle medlemmers oppgave, dvs. også guttas. Både Synnøve og Florence og Maigunn argumenterer for at særegne grupper for jenter er nødvendig for bl.a. å bevisstgjøre kvinner på kvinneundertrykkinga. Å tro at en reell prioritering av kvinnepolitikk skal få gjennomslag i NKS uten at jenter gjøres i stand til å sloss for det er ei linje for fortsatt kvinneundertrykking og manglende kvinnepolitikk. Fordi jenter er undertrykt også i NKS og for at jenter er nødt til å bli bevist på dette for å reise kampen både innad og utad, er det nødvenig med egne grupper/møter for jenter i NKS. Dette er et politisk spørsmål som det finnes uenigheter om på tvers av kjønn, akkurat som det finnes noen som er for sosialisme og noen som er mot på tvers av klassebakgrunn blant folk i Norge.

Nødvendigheten av særorganisering for jenter i det kommunistiske partiet har lenge vært erkjent og praktiskert både i partiet og RU. Når vi ikke er kommet lenger i NKS skyldes nok dette flere ting, men manglende undersøkelser og tenkning rundt kvinnekamp har vært tilfelle i flere år. Og hvis noen ting skal gis karakteristikken høyreavvik, må det vel være å ikke ta opp kampen for frigjøring av halvparten av medlemmene, studentene og befolkningen i Norge?

Lotte

VI ER FOR LITE KOMMUNISTER BLANT MASSENE

HOVEDPROBLEMET I NKS ER AT DET FØDES FOR FÅ UNGER I NKS IDAG.

Problemet framstår mest organisatorisk, som mangel på medlemmer, rot og sommel i arbeidet. -Disse tilsynelatende organisatoriske "tilfeldighetene" har samtidig et klart politisk innhold, og politiske årsaker.

Dette viktigste hinderet for å bygge NKS idag er ikke av organisatorisk karakter, men har som hovedårsak liberalisme og manglende ledelse på ulike nivå i organisasjonen. -Dvs. manglende praktisering av den demokratiske sentralismen, som lammer organisasjonens handlekraft.

Dette er med på å bryte ned forståelsen for den særegne kommunistiske organiseringa og vår rolle som kommunistisk organisasjon. Videre har dette som konsekvens at rekrutteringa til, -og den ideologiske skoleringa i den kommunistiske bevegelsen stopper opp, da de politiske perspektivene på vår rolle blir nedtonet. -Dette er feil av høyrekarakter i den kommunistiske bevegelsen, som må bekjempes hvis ikke NKS skal gå under som kommunistisk organisasjon.

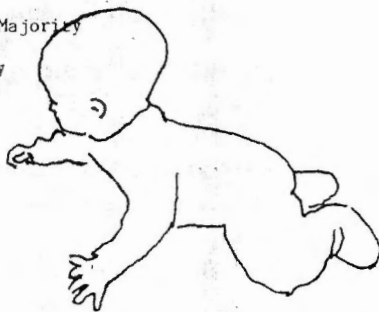
For å redde Forbundet fra politisk og organisatorisk undergang er det nødvendig å styrke hele organisasjonen i den marxistisk-leninistiske teorien og i vedtektene våre, som vår bevegelses politiske rettesnor. Hovedsiktemålet med å reise den ideologiske kampen må være å styrke organisasjonen gjennom å kvitte oss med de politiske feila av høyre-karakter som preger organisasjonen idag.

Bare ved å prioritere styrking av ledelsen på alle nivå; og å bruke en slik metode for å lede organisasjonen framover, kan den ideologiske kampen styrkes i NKS, og Forbundet overleve som kommunistisk organisasjon.

Det er bare å sette igang å føde unger jenter! Da løser vi de to største problemene i NKS :

- 1) Jentene i NKS vil ikke få tid til å interessere seg for politikken og den videre utviklinga til NKS, slik de har hatt en utidig tendens til å gjøre i det siste.
- 2) Vi får et sårt tiltrengt tilskudd til medlemsmassen i NKS, uten i det hele tatt å måtte bry oss med studentene utenfor organisasjonen og situasjonen deres.

on behalf of Moral Majority
Comrade God Almighty

HVORFOR ROP OM MER SENTRALISME IKKE HJELPER NKS,ELLER:
HOLD KJEFT OG VÆR DEILIG! Av Kalle

Einar viser i sitt siste innlegg til at det står to hovedsyn opp mot hverandre i den debatten som går i 4.mai. Dette er en debatt om hva som må gjøres for at NKS skal styrke seg i tida framover. Og det innebærer mye mer enn å rette opp "feila" i organisasjonen sånn som Einar mener.

Det ene synet sier at liberalisme og manglende oppfølging av den demokratiske sentralismen er de viktigste hindringene i arbeidet vårt. Sentrumslaget foreskriver medisinen: "Hovedsiktemålet med å reise den ideologiske kampen må være å styrke organisasjonen, gjennom å kvitte oss med de politiske feila av høyre-karakter." De som forfekter dette synet er først og fremst: Einar, Gaute, Ingrid, Linda og Adrian.

Det andre synet, som avviser at for-lite-sentralisme er problemet og mer-sentralisme løsningen, har ikke den samme enheten i utgangspunktet når det gjelder argumentasjon og problemstillinger. Tre viktige innlegg til å begynne med: Lotte tilbakeviser Gattes påstander om utglidning av organisasjonsnormene og manglende oppfølging av planer og vedtak, ved å gå igjennom det som virkelig har blitt gjort i Oslo, arbeid som Gaute tydeligvis ikke har noe kjennskap til. For å kunne si noe om hva hovedproblemet eller hovedproblemene til NKS er, må vi analysere den konkrete situasjonen sier Lotte. Hvis vi skal komme videre er vi nødt til å ta utgangspunkt i virkeligheten og vurdere de positive og negative utslagene av den politikken vi har stått for ut i fra det.

Florence og Synnøve tar opp den demokratiske sentralismen i NKS: Vi."ser klart to linjer i diskusjonen; Meir sentralisme og det som Gaute kallar anti-organisasjonslinje, men som vi ser som ei linje for å utvikle demokratiet. Diskusjonane på sommarleiren, og kanskje mest jente opprøret har laga ein grobottn for desse diskusjonane." Fordi storparten av jentene i NKS ikke klarer å hevde sitt syn i NKS idag, krever de et demokrati som passer for jenter. For at jentene skal komme til orde, for at de skal kunne lede kvinnekampen og bevisstgjøringen om kvinneundertrykkinga i NKS, må det dannes egne jentegrupper som arbeider med dette. Går det an å ha en reel diskusjon om framtida til NKS, når flertallet av jentene i organisasjonen ikke kommer til ordet? Å kreve mer sentralisme blir da å kreve at NKS skal forbli sterkt handikappet i tida framover. Sjel så har jeg ingen tro på at NKS vil styrke seg ved at kvinneundertrykkinga i NKS blir hardere, men det er nettopp hardere kvinneundertrykking i NKS som vil bli resultatet når styrke-centralismen-linja settes ut i praksis. La oss se litt nærmere på dette:

OM KVINNEUNDERTRYKKINGA I NKS OG OPPRETNING AV EGNE JENTEGRUPPER

Idag har jentene sagt klart ifra om at det er et problem for jenter å komme til ordet i NKS. Idag er det faktisk sånn at mange jenter er forsiktige med hva de sier fordi de er redde for ikke å være flinke nok; få i tryne at de ikke har peiling. Det er sånn at mange jenter er passivisert på grunn av kvinneundertrykkinga. En del jenter har meldt seg ut av NKS, og noen jenter vil ikke melde seg inn i NKS fordi det er for jævlig å være jente i NKS idag. Det finnes også sterke ledende jenter i NKS, som får fram synet sitt på tross av forholda.

Noen jenter har krevd et demokrati for jentene i NKS iform av egne jentegrupper. Er dette i strid med den demokratiske sentralismen? Nei, det er tvert imot helt nødvendig for at alle synspunkter og motsigelser skal komme til uttrykk, kunne bli diskutert i NKS. Idag er Kvinneundertrykkinga i NKS et alvorlig hinder for at NKS skal komme på offensiven når det gjelder kvinnekampen og når det gjelder å utvikle og sette ut i livet politikk på kvinnelige studenters interesser. Egne jentegrupper vil derfor virke både til å styrke den demokratiske sentralismen i organisasjonen, og til å styrke utviklinga og gjennomslagskraften til politikken vår.

I dag står det ei linje i debatten om framtida til NKSSom mener at det viktigste tiltaket for å styrke NKS, er å styrke sentralismen og drive ideologisk kamp mot høyrefeil.

Det finnes også en guttefraksjon i NKS med senter i Norsk Målungdom i Oslo. Denne fraksjonen har som særmarke at den jobber aktivt mot særegen jenteorganisering og egne lederkurs for jenter i NMU.

I begge tilfellene er konsekvensen for jentenes mulighet til å komme til ordet den samme. I klartekst kan denne ideologien uttrykkes slik: "Mange jenter (og andre) skjønner ikke at det viktigste er å styrke sentralismen i NKS, men er skeptiske til dette: Disse jentene kan ikke vurdere situasjonen i NKS fordi de har for lavt ideologisk nivå, noe som fører til høyre-feil. Derfor er ideologisk kamp viktig."

Satt ut i livet, betyr denne "ideologiske kampen" for styrka sentralisme til hardere kvinneundertrykking i NKS. Den stempler kravet om økt demokrati for jenter som høyre-feil, enten det blir sagt rett ut eller underforstått. Og den er i seg sjøl et middel til å usynliggjøre, overkjøre og passivisere jenter. Den står i praksis for at jentene i NKS ikke har noe viktig å tilføre NKS.

Den linja som mener at for svak sentralisme er hovedproblemet i NKS, er uforenelig med kravet om et styrka demokrati for jentene i NKS. Den er også uforenelig med NKS sitt behov for å utvikle politikk på kvinnekampen og kvinnelige studenters interesser, noe som er svært viktig for at NKS skal få framgang i Interesse-kampen. Derfor må denne linja avvises, og kravet om egne jentegrupper få full støtte. Det er viktig å påpeke at oppretteing av egne jentegrupper er et middel til å styrke kvinnepolitikken på alle områder hvor NKS jobber, og ikke står i motsetning til dette.

Er hovedproblemet i NKS manglende praktisering av den demokratiske sentralismen? Nei! HOVEDPROBLEMET I NKS ER Å UTVIKLE POLITIKK FOR DET SÆREGNE ARBEIDET TIL STUDENTFORBUNDET; konkret politikk som stemmer overens med, kan brukes på, den verden som vi står mitt oppe i. Det betyr ikke at vi skal gå på akkord med marxismen: Jeg synes at de mest anstendige sitatsamlingene i denne debatten skulle se litt på Mao en gang til. Han har skrevet en liten artikkel mot dogmatisk tenking hvor han er frekk nok til å hevde at teorien skal brukes på virkeligheten, og en annen liten artikkel hvor han hevder at det er de matrielle forholda som i bunn å grunn bestemmer tenkinga til folk. Det gjelder visst studenter også.

Når det gjelder den demokratiske sentralismen, er det demokratiet som må styrkes i NKS: For at jentene skal kunne lede utviklinga av politikken vår. Når det gjelder problemene med sentralismen, kan de føres tilbake til ledelsen. Medlemmene nedlegger et svært arbeid for å gjennomføre vedtak og sette planer ut i livet. Hvis liberalisme og anti-organisasjonslinjer var et stort problem i NKS, hadde det ikke vært mulig å gjennomføre Renteaksjonen og Statsbudsjettaksjonen. Da hadde NKS vært tusen biter og knapt nok det.

Problemene med sentralismen kan føres tilbake til ledelsen på to måter. Planmateriale og nominasjonskriteriene kom seint ut dette semesteret. Sentralen svikta, eller tok seg vann over hodet. Stor sosialismedebatt og vervekampanje samtidig med Landsmøtebevegelsen, diskusjon om strategisk plan og gjennomføringa av Statsbudsjettaksjonen ++, var kanskje litt mye på en gang, selv om intensjonene var gode og ganske offensive.

Og det er et viktigere problem ved sentralismen i NKS idag, at vi mangler realistiske planer for arbeidet vårt. Men realistiske planer og realistiske målsettinger, som gjør det mulig å oppsummere arbeidet underveis, forutsetter kunnskap om virkeligheten. For å kunne lage gode planer for NKS må vi prioritere å diskutere og å utvikle konkret politikk på det som er studentforbundets særegne arbeidsoppgaver.

DET SÆREGNE ARBEIDET TIL STUDENTFORBUNDET

Det tredje innlegget jeg vil trekke fram er innlegget til Bønne i 4.mai nr.4/86 hvor han tar opp de særskilte oppgavene til kommunistiske studenter og intellektuelle, og høster storm i neste nr. av 4.mai. Dette er en viktig debatt som vi må ta. Jeg mener at det er viktig at vi legger vekt på de særegne oppgavene til NKS i tida framover. Det skal jeg gi grunner for.

Det særegne arbeidet til NKS er grovt skissert: 1) Interessekampen hvor vi trenger å utvikle politikk på statens strategi for høyere utdanning. 2) Kampen om det faglige innholdet og mot borgerlig ideologi, studentenes oppgaver som kommunistiske intellektuelle. Dette må sjølsagt utdypes.

Einar oppsummerer utviklinga i NKS de 5-6 siste åra slik: 1. vi er færre medlemmar, 2. vi er dårligare skolert i teorien vår. Dette stiller oss overfor to særskilt viktige oppgaver: 1. rekruttering, 2. skolering i marxismen-leninismen. Denne oppsummeringa setter oss ikke i noen særlig grad i stand til å forstå hvordan vi skal rekruttere og fostre nye medlemmer. Hva skal vi tilby dem? Dessuten er oppsummeringa dårlig. Det har faktisk hendt mer de siste 5-6 åra!

Studentene har mye dårligere økonomi. De konsentrerer seg om faga for å bli ferdig, eller bruker mye tid på å jobbe deltid.

NKS har styrka seg noe på Interessekampen.

Jentene har styrka seg i NKS på tross av lav prioritering.

NKS har begynt å samle seg rundt en strategisk plan, etter å ha prioritert mye forskjellig fra år til år.

Det skjer et generasjonsskifte i NKS, hvor de folka som har erfaring fra 70-åra går ut av forbundet. Det er et mye større skritt å melde seg inn i NKS idag enn det var for 5-6 år sida.

Selv om NKS slåss hardt for å overleve, er det helt klart bruk for studentforbundet idag. Vi jobber i motgang, men det finnes også muligheter til vekst og framgang. Det er ikke snakk om å skumme fløten av en svær massebevegelse idag. For å kunne styrke oss må vi jobbe jamt og trutt med å utvikle politikken vår. Vi trenger å vite mest mulig utviklinga innfor høyere utdanning, og vi trenger å være blant studentenes - tilstede på faga hvor studentene er, og ha meninger om det. Dette betyr ikke at vi skal slutte med ideologisk kamp og debatt, det betyr tvert imot at planmessig skolering og utvikling av studiesirkler er helt nødvendig.

Studentene må studere for å lære seg faga, for å kunne stille kunnskapen i arbeiderklassens tjeneste. Vi må bekjempe borgerlig ideologi i faga fordi det er kunnskapen vi trenger, ikke tåkepratet. Vi må kunne bruke teorien som verktøy og vi må slåss for at andre intellektuelle skal stille seg på arbeiderklassens side. Det er tull å snakke om at vi er kommunistiske studenter hvis vi ikke lærer faga våre. Det er heller ikke snakk om noen allianse med arbeiderklassen hvis vi ikke bruker det vi lærer oss for å tjene klassen. Hva var vitsen med å slåss for folks rett til utdanning da? De kommunistiske intellektuelle har et spesielt ansvar for å bruke kunnskapene sine i arbeiderklassens tjeneste.

For å komme videre i Interessekampen må vi utvikle politikk på kvinnlige studenters interesser. For å kunne styrke oss ideologisk på sikt og f.eks. vinne tilbake studentersamfunnet i Oslo, må vi bygge en breiere front enn bare NKS med utgangspunkt i miljøene på faga.

Samtidig må vi prioritere å føre viktige ideologiske debatter innad i NKS. Det er viktig å knytte debattene både til fostring av medlemmene og til planene.

Noen tankar om demokrati. av A.Moral.

Kva er demokrati ?

I utgangspunktet vil eg streka opp områder som går inn under det eg tenker på når eg høyrer demokrati:

1. At ein tør seie meininga si.
2. At andre lyttar til og tar denne meininga på alvor
3. At meiningar kjem vidare
4. At vedtak som blir fatta blir sette ut i livet
5. At fleirtalet bestemmer

La oss sjå på NKS i dette bildet.

1. Det er ein god del folk som synest det er vanskeleg å seia meininga si. Jenter, nye medlemmer, folk med arbeidarklassebakgrunn vil logisk nok vera dei dette rammar mest, i NKS som ellers i samf. Kva kan gjerast med det ? Særegne tiltak som eigne gruppediskusjonar/førebuingmøter før lagsmøta, høllekurs, forfordeling i tid og på talerlister, at premissene for debatten blir lagt slik at alle kan vera med, er nokre av eksempla som har vist seg å hjelpa.
2. At andre lyttar og tar ein på alvor.

Alle jenter, trur eg, har vore i den situasjonen at ein seier noko, som blir overhøyrd, men når ein gut seier det same ei stund etterpå, blir det masse debatt.

Tar ein folk på alvor argumenterer ein i mot dei om ein er usamd. I NKS skal me ha kameratslege diskusjonar, - ikkje knus og kvæl eller "DNS-stil". Eg synest det er og har vore ein kameratsleg stil i dei laga eg har vore med i. Eg trur og at hovedsida er at folk blir tatt på alvor, uansett kor lenge dei har vore med eller kva kjønn dei har.

3. At meiningar kjem vidare. I NKS jobber me jævlig isolert. Eit distrikt kan ha store diskusjonar som resten av NKS knapt kjenner til. Skoleslag kan utvikle erfaringar på IK som universiteta ikkje anar om. Lag kan ha kjempediskusjonar som aldri blir meir enn lagsinterne. Her ligg ansvaret både på sentralstyret som må samle inn og få ut ting som rører seg og på lagsmedlemmer, lag eller distrikt som har sterke meiningar eller viktige erfaringar å komma med.

At ord blir handling

Det er ein god følelse når ein bra diskusjon blir avslutta med eit vedtak om noko som skal gjerast, utifrå det ein er kome fram til.

Det er eit problem at det ofte blir eit skille mellom politiske diskusjonar og praktisk arrangement.

Det er ei viktig oppgave for "erfarne" å gripa fatt i utsagna til nye folk og gjera dei til forslag som får betydning i praksis.

4. At vedtak som blir fatta blir satt ut i livet.
Ikkje noko er meir surt enn vedtak som berre blir på papiret.
Dersom laget vedtar å selga KK og å gå på allmøta på faget er det meir fair å argumentera mot enn å stemma for, og ikkje stille opp.
Når sentralstyret ikkje sender ut materiale til laga og distrikta innen sine eigne vedtatte frister, skapar det masse trøbbel, omorganisering og rot.
I NKS trur eg me både
- er urealistiske i delar av planlegginga vår
 - ikkje forpliktar kvarandre til å følge opp våre eigne vedtak av redsle for å vera moraliserande. Det gjer at vedtak blir mindre viktige å slåss både for og mot, og det er jo nettopp slike diskusjonar som er utviklande og mobiliserande !!
- Mi erfaring er at det er særleg vanskeleg for nye folk å kritisera gamle NKS'arar som bryt vedtak, forståeleg nok.

5. At fleirtalet bestemmer.

Når ein skal ta ein avgjørelse vil alle i teorien vera samde om at det mest demokratiske er at fleirtalet avgjer.

I praksis er det ikkje alltid slik. Det er ofte ein samanheng mellom kor enig ein er i vedtaka, og i kor stor grad ein støtter opp om dei. Eit konkret døme er Raud Front arbeid (stille på GF og førebudingsmøter og etter diskusjonar og vedtak) eit anna IK arbeid (stille på husokkupasjon), at folk uteblir frå allmøta laget vedtok at alle skulle vere med på.

* * * *

Er alt dette noko me alle er samde om - både som målsetting og som eit område me har problemer på ?

Eg veit da faen !!!

Utifrå eindel innlegg ville eg tru at dette vil bli stempla som

Moralisme (det fins ikkje moral i NKS, berre moralisme)

Sentralisme

Sadomasochisme - (pisk meg/pisk andre)

Tilslutt:

Slik eg ser det er det nettopp jenter, nye, arbeidarklasseungar og folk frå landsbygda som tener på den demokratiske sentralismen. Dei punkta eg har skreve opp har like mykje med sentralisme som med demokrati å gjera - og eg meiner det er veikskapar på begge sidene. Eg skjønner heller ikkje dei som vil "styrke demokratiet først og fremst", eller som seier at "hovedproblemet er mangel på demokrati". Kor er motsetninga???

Er det ei motsetning mellom at det er eit klima der alle tar ordet og at dei vedtaka som blir gjort etterpå får betydning og blir satt ut i livet ??

SENTRALISME & SENTRALISME!

HVA STENGER OG HVA ÅPNER FØR NKS-FRANGANG. LA OSS SE PÅ ET VIKTIG OMRÅDE AV ARBEIDET - DNS, OSLO. LA OSS ANVENDE BEGREPER OM ~~SENTRALISME~~, ANTI-LEDELSE OG ORGANISASJONS-LINJER, OG POLITISK MOBILISERING, PÅ ARBEIDET PÅ DETTE FELTET.

1. MITT UTGANGSPUNKT

Jeg tar opp denne saka fordi;

- det har vært et viktig område for Oslo.
- det kan bidra til en debatt dels om DNS, dels om DNS-arbeidet som uttrykk for organisasjonens *generelle holdning for ledelse.*
- det er et område jeg sjøl har noe kjennskap til, har engasjert meg, og mener er ei viktig sak.

Innlegget blir derfor ei blanding av synspunkt og vurderinger av DNS som sak, - dels som uttrykk for linjene i beretningsdebatten, sentralisme, politisk mobilisering m.m.

2. DET SISTE ÅRS DEBATT

a. Den grundige politiske debatten som Gaute skriver om, var en debatt om å stille eller ikke, - nærmest isolert fra vurderinger om DNS og NKS sin profil. Det var ingen debatt som mobiliserte medlemmene på de grunnleggende problemene i DNS-sammenheng.

b. På siste allmøte våren -86 var det debatt rundt samme malen. Først skulle en avgjøre om en skulle

stille eller ikke, - dvs få klart signal fra sentralstyret på møtet. ETTERPÅ skulle en diskutere program, kandidater, og til slutt erfaringene fra tidligere ledere av DNS-styret.

Dette er uttrykk for en gjerne direktiv-bruk, og ledelsen av NKS-RFs måte å arrangere møtet på avspeiler en ledelses-metode som er idealistisk og passiviserer medlemmene.

Spørsmål om å stille eller ikke, kunne sentralstyret diskutert og ment noe om som et innlegg i debatten, - ikke komme på møtet.

Å først diskutere OM en skal stille, - ETTERPÅ hva en skal stille med, er fullstenig å snu saka på huet. Skal ledelsen dra igang en konstruktiv debatt må en jo først presentere argumentasjon og materiale som et grunnlag for en avgjørelse om å stille eller ikke.

Denne typen sentralisme er jeg mot, - fordi det ødelegger den skaperkrafta som fins blant NKS-medlemmer og RFere.

c. Etter generalforsamlinga på Oslo-årsmøtet var reaksjonen at det viktigste/primære var å få inn sjølkritikker fra de NKSerne som ikke møtte på GF - en ca 8-12 stk.

Dette var altså den umiddelbare reaksjonen fra RF-ledelsen på RFs problem etter en GF hvor vi var slått ned i støvla av DKSF.

Dette mener jeg også representerer en feilaktig sentralisme, og idealisme. Problemet var sjølsagt ikke de NKSerne som ikke hadde gyldig grunn for fraværet, - problemet var at vi ikke har nok støtte blant radikale, uavhengige studenter, og at DKSF hadde mobilisert masse folk. En lukker øya for virkeligheten, og årsaken blir at NKSerne er liberalistiske og står for anti-organisasjons og ledelses-linjer. Ærlig talt!

d. Debatten i høst, der en forsøkte å gi ut materiale om mer grunnleggende vurderinger av DNS-arbeidet, mener jeg var en riktig måte å tenke på. Vi veit at det er jævli forskjellige meninger om DNS, - for det et viktig fora for oss, kan en ikke drive ideologisk kamp andre steder med bedre uttelling osv. Jeg er for DNS, - mange i laget mitt er skeptiske. Endel av argumentene mener jeg er fornuftig, noen synes jeg er "tullete". Poenget mitt er at vi som er hissige på at DNS skal prioriteres

og at DNS kan være et spennende og politisk viktig fora - Vi må slåss for at linja vinner oppslutning, gjennom å mobilisere til debatt, - trekke fram ideer og spennende prosjekt som viser hvordan DNS kan fungere progressivt.

Grunnleggende sett har vi ingen annen mulighet. Alternativet er å gå inn for at alle medlemmer har direktiv om å møte på alle prioriterte (evt. alle) DNS-møter. Dette er det heldigvis ingen som har hevdet eller mener.

Taus ledelse
Men forståelsen for å lede gjennom politisk kamp, - være det jeg oppfatter som en sterk politisk ledelse, må bety at ledelsen kaster seg inn i debatten som ble forsøkt i høst av Kalle og undertegnede.

En kan gjerne mene at debatten var håpløs, avsporing, uinteressant osv. Men en ledelse må jo signalisere noe, bringe debatten inn på riktig spor eller what ever????!

Dette understrekes ikke for å påpeke unnlattelighets-synder hos ledelsen, men jeg mener det er riktig å hevde det på et område som var så sterkt prioritert som DNS faktisk har vært.

Oppsummeringa av denne debatten har jeg også savna. Den kommer sikkert, - men jeg håpa at den kunne få plass i beretningsdebatten. Her er et uttrykk for sentralisme jeg svaner: Ei viktig sak, - mye debatt, - ledelsen sammenfatter debatten sentralt og stiller motsigelsene

skarpt,- for å si det i termin.-
ologien.

Dette til DNS som et uttrykk og
anvendelse av begreper i beretning
debatten.
3. HVA NUH?

a. Generalforsamlinga

Noen synspunkt på positive og
negative trekk ved GF;

- Generelt synes jeg vi kom
brukbart ut av det. Med det mener
jeg at programmet var bra, styret
og spesielt leder-kandidaten
gjorde en bra jobb/var politisk
skarpe mot DKSF, og slåss før
programmet.

- Klipp-ordninga avfødte en debatt
jeg mener vi var lite tjent med.

Det lå ingen forslag på bordet,-
det blei en tyting om paragrafer
uten å bruke det i forhold til
et politisk angrep på DKSFs ned-
toning av debatt-møter og DNS-
sin politiske funksjon som hjørne-
stein. Her kan en polemisk hevde
at en sterk ledelse kunne ha korta
med debatten,- og hatt et forslag
på saka dersom en mente den var
så jævli viktig. Akkurat det toget
der og da, var faktisk gått.

DKSF

-DKSFs kritikk av RF anno 1970

synes jeg ikke vi får slått skikke-
lig tilbake. Den kommer hvert år
og den historieløsheten DKSF
står for må vi knekke.

Det var like sjølsagt å avskaffe
hans majestet grisen i 60-åra(?)
som det er å innføre den i 1986.
Tidene skifter, marxismen er ikke
på moten,- men DKSFs "visjoner"
er å dyrke passiviteten som tendens
blant studenter med sin student-
kose, administrative profil i DNS.

La oss utfordre de (få) politisk
engasjerte i DKSF på deres visjoner
om "Grenseløst samfunn", "Åpnere
samfunn",- eller har de virkelig
ingen slike saker å profilere seg
på i en sammenheng som general-
forsamlinga bør være. Det de uttalt
står igjen med er primitiv anti-
kommunisme i form av løgnaktige
og a-historiske framstillinger
av RF i 70-åra.

Altså,- la oss polemisk ta dem på
alvor,- de få redelig konservative
intellektuelle,- og spørre om dette
er hele menyen.

Red Front

-Red Frontens profilering på
program ble det for liten plass/tid
til. Vi slår DKSF på deres uttalte
hjemmebane "Studentersamfunnet i
studentenes tjeneste", gjennom
"utdanningsuka" som lå i forslaget.
Og ikke minst å gjøre samfundet
til noe mer enn et debattorgan,-
men som et senter for praktisk
anti-imperialistiske tiltak.

En tredje sak er Kvinnespørsmåla, dels kjønnsrolledebatten,- der det blei polemisert mot forslaget fra DKSF om Jens Stoltenberg som taler 8.mars,- men som vi ikke klarte å utvikle i forhold til de store debattene som har gått om endringer i rollemønsteret og drivkreftene i samfunnet(økonomien) og sjølsagt den subjektive krafta;kvinnene sjøl.

La dette stå som et foreløpig innlegg i en oppsummerings,- og ny-runde debatt i DNS-saka.

b. Radikalisme i åtti-åra?

Til slutt noen trekk ved situasjonen i DNS-sammenheng og vår egen profil.

- Studentene engasjerer seg i større grad på "store" saker; staten, religion, osv har fått stor oppslutning. Jeg tror vårt eget "kjøre linja"-opplegg er garnt dersom det blir opplegget på hvert møte. En skråsikker, polemisk stil, gjennomdiskutert i enhver sammenheng svekker mitt ønske om at vi også kan markere en søkende, og faktisk..) problematiserende stil. Vi veit ikke svaret på alle ting, vi har endel meninger om hva som er viktig,- altså,Vi må understreke en profil med spørrende og søkende intellektuelle.

Dette er blant det mest spennende,- og der vi må oppfordre til dristighet i debatten.
Svørre.

OM JENTER I NKS.

Einar skriver i nr. 5 om undertrykking av kvinner i NKS: "Her har vi ei medvite linje, som m.a. er nedfelt i vedtektene §§ 7 & 12." Det høres nesten like gærnt ut som å si at i og med likestillingsloven har vi full likestilling mellom kjønna i Norge.

Jeg er redd for at slike henvisninger til vedtekter blir brukt som en avledningsmanøvre overfor problemet med kvinneundertrykking i NKS. Hvis kvinner i NKS sjøl føler seg undertrykte i organisasjonen blir ikke det bedre av at de blir gjort oppmerksomme på at det står i vedtektene at de ikke er det. Den som har skoen på vet hvor den trykker.

Såvidt jeg kan se av punkt 6 i Einars innlegg er han skeptisk til at det i det hele tatt finnes kvinneundertrykking i NKS. Til det vil jeg si at det var nå faen så rart om menn i og med innmelding i NKS slutta brått å være undertrykkere! Menn i NKS er også påvirket av det samfunnet de er vokst opp i og lever i, og dette samfunnet gjør menn til undertrykkere. De menn som er kommunister er nok mer bevisste på å gjøre noe for å forandre sine egne og andre menns holdninger til, og handlinger mot, kvinner. Dessverre betyr ikke det at man slipper å se på kvinneundertrykking som et problem innenfor kommunistiske organisasjoner. Kommunistiske menn bør tvertimot arbeide for å være kvinnes nærmeste allierte i kampen mot undertrykking, både i organisasjonene og i samfunnet ellers. Da kan en god begynnelse være å innse at kvinner er de som merker og kan påvise kvinneundertrykking, og at når det blir et problem, er det ikke nok å henvise til vedtektene.

Vedtektenes §§ 7 & 12 er bra og nødvendige. Men jeg tror ikke en mann forandrer seg fra å være undertrykker til ikke å være det, bare fordi det står i vedtektene. Dermed blir i sånn vektlegging på vedtektene som bevis for den bevisste linja mot kvinneundertrykking i NKS lett et hinder for å se at kanskje ikke alle følger disse to viktige vedtektene.

Kampen mot kvinneundertrykking er kamp for et sosialistisk samfunn. Det er ikke nok at halve arbeiderklassen blir fri. Jentene må også være med, og helst sammen med gutta, slik at vi slipper å kaste bort viktige krefter på å alltid føre kjønnskampen parallelt med den andre kampen. Uten full kvinnefrigjøring kan vi aldri få et sosialistisk samfunn.

ho Mor

SÆREGEN JENTE-ORGANISERING I NKS ?

Florence og Synnøve spør i siste nr. av 4.mai (s.22) om jeg støtter danning av egne jentegrupper. Her er kort og punktvis mitt standpunkt:

1. En ekstern særorganisering av jenter, slik som Kvinnefronten og jentegrupper i interesseorganisasjonene er eksempler på, støtter jeg både allment og situasjonsbestemt. Dette regner jeg med det er full enighet om i NKS.

2. Intern særorganisering av jenter, som egne kvinneansvarlige i lag og styrever, kvinneutvalg under ledelsen på ulike nivåer, fraksjon for de jentene som jobber i Kvinnefronten ol. er også sjølsagt.

3. Intern organisering av jentefraksjoner på lagsmøter, i styrever, på årsmøter og landsmøter må etter min mening avgjøres fra sted til sted. En slik type organisering må vurderes av det organet det gjelder. Laget, styret, årsmøtet eller landsmøtet må sjøl ta stilling til omfanget og varigheten av slik særorganisering, ut fra den bestemte situasjonen.

Adrian.

SVAR TIL MAIGUNN

Maigunn skriv i siste nr. av 4.mai at innlegget til May og Ingrid er prega av at me har "bøgga" eindel begrep, utan å ha ei analyserande haldning, og utan sjøl å prøva å komma til botns i problema i NKS. Eg blei først ganske sår - og så forbanna.

For det første: Eg syns det er ganske "bedritent" å påstå at me ikkje har som utgangspunkt å ~~komme~~ fram til kva som er problema i NKS. det reknar eg med at alle som er med i debatten har.

Spørsmål til Maigunn: Kva trur du er utgangspunktet vårt da?

For det andre: Eg har alltid trudd at eg ikkje skriv frasete. Eg har lese innlegget vårt to gonger til. Kva er frasene ?? Kommunistisk te ori ? Statleg valdsapparat ? Ideologisk kamp ? Intern og ekstern? Høgrokarakter ?

Me har eit begrepsapparat i NKS slik me har det innefor pedagogikk data og andre områder. Eg er mot å bruka fraser, det har ingen positiv funksjon og fungerer undertrykkande. Men eg nekter å bli med på at eit kommunistisk studentforbund ikkje skal kunne bruke orda overfor utan å bli kalla frasemaker.

For det tredje: Me skriv lite konkret. Kva seier me ??

Me har konkrete forslag til kva som kan gjerast framover, konkrete forslag til kva som er hovedproblemet i NKS, og forsøker å trekke inn ein del saker som eksempler, grunner o.s.b.

Me har eksempler frå studentersamfundet, SKP, Kinadebatt, slarv på kanti'er, klassebakgrunnen til studentar flest, problema våre når me driv frontarbeid.

Maigunn karakteriserer oss som både det eine og det andre. Eindel av karakteriseringa synest eg er ukameratsleg, sjøl om det ikkje er meint sånn sånn nødvendigvis.

Ellers er eg samd i det du skriv om språk og undertrykking, språk og makt. Eg trur dei fleste av oss tenker for lite på korleid debattatilen verkar inn på kormange som er med. Er du, maigunn samd i at heller ikkje Snorre sin stil i "tilbake til 70-tal oomuntrar jenter+ nye eller skrive innlegg mot han ?

Heilt til slutt: Det er fint om me kan få ein debatt om innhaldet i det me skreiv, om dei årsakene me prøver å trekke fram som svar på korfor me har problemer med å nå ut. Ballen er ogersendt alle - ikkje Maigunn spesielt.

Kameratsleg helsing Ingrid.
(Som ikkje er så sint nå lenger - det hjalp å skriva litt..)

SVAR TIL INGRID

Ingrid har reagert sterkt på mitt innlegg i 4.Mai nr5-"Antiorganisasjons/antiledelseslinje av høgrekarakter"

Det er faktisk slik at eg ikkje har skjont meir av problema i NKS ut frå slike utsagn. Som vanleg medlem i NKS har eg kontakt med kommunistane i laget mitt og 4.Mai er eit viktig organ for å finne ut av kva som rører seg i resten av organisasjonen. For meg har ikkje 4.Mai fungert slik. Eg har tenkt at 4.Mai har vore eit debattfora for medlemmer som kjenner kvarandre, som veit bakgrunnen for den eine eller andre påstanden og som bruker vårt medlemsblad for å føre ein intern polemikk. Det som fekk meg til å reagere var at eg merka at eg ikkje såg på 4.Mai som "mitt blad"

Viss det er slik at det er mange nye medlemmer i NKS vil eg tru at dette kan gjelde fleire enn meg, og eg meiner det var riktig å skrive eit innlegg som skapar debatt om dette.

Så til dine spørsmål til meg Ingrid. Eg trur du har eit ærleg utgangspunkt når du prøver å finne fram til problema i NKS, men eg meiner og at det er ein fare for oss kommunistar å presse røynda inn i teoriar istaden for å nytte teoriane til å finne ut av verden. Når du blir forbanna fordi det eg kommenterte i høve til dykkar innlegg er at det er frasete og lite konkret, innrømmer eg at det er berettiga harme. Fordi det ikkje er hovudetendensen i dette innlegget slik eg meiner er tilfelle i Gautes innlegg.

Alikevel, når de først seier at de er skeptiske til å karakterisere problema i NKS fordi de ikkje veit kva medlemmane meiner i ei rekke saker, for deretter å konstantere at feila er av høgre karakter, det meiner eg er lite konkret ~~og~~ frasete.

Eg er ikkje imot eit begrepsapparat det er eit like nødvendig instrument i komm. teori som i andre teoriar. Vi skal berre vere varsame med bruken, og nokre begrep er mindre presise enn andre. Når eg først les Gautes innlegg og så dykkar konklusjon er det at eg ikkje heilt klarer å stole på om dette er eit forsøk på å bruke teoriar til å analysere røynda. Misstanken om at behovet for å få bekrefte teoriane er styrande, kjem snikande.

Du spør og kva eg meiner om innhaldet i dykkar innlegg-nokre korte kommentarar.

"Ideologisk er me konstant utsett for åtak frå høgre" Viss de med dette meiner at vi blir utsett for den rådande ideologi i samfunnet me lever i, så er vel alle enige i det.

"Som studentar er vi i ein situasjon der det er særst lett å ty til reformisme" Dette er eg usikker på og skulle gjerne diskutert det meir. Eg oppfordrer Ingrid til å starte ein debatt om det. Nye grupper som tradisjonelt sett ikkje har vore studentar er no blitt det, fleire kvinner studerer o.s.v. Spannande!

"Studiar er tvingande nødvendig" Å sitje å lese bøker for så å diskutere det med andre ml'ere som middel for å styrke NKS, er eg uenig i. Det er viktig å lese bøker, men ideane blir først å fremst forma av det du gjer aktivt for å forandre/påvirke.

"Vi går på talarstolen for å markere NKS ikkje for å ta rotta på dei konservative" Dette meiner eg like godt kan vere uttrykk for at ein meiner det er feil satsing av krefter som at ein ikkje har skjont at det er viktig med ein komm. organisasjon.

Vidare spør Ingrid om eg er enig med henne i at stilen i Snorre sitt innlegg "Tilbake til 70 talet" ikkje oppmuntrer jenter til å skrive. Det er eg. Gutar beherskar polemikkstilen bedre enn jenter. Vi skal vere langt sikrare på at vi har rett før vi tør å angripe andres synspunkter slik, og stilen kan føre til at ein vegrar seg for å meine noko i det heile. Bortsett frå det ser eg ikkje at dette innlegget merkar seg spesielt ut i så måte.

Tilslutt Ingrid. flott at du reagerte på innlegget mitt. Jenters meningar blir som regel oversett.

KORT STATESTIKK:

Sitert/kommentert i antall innlegg 4.Mai nr 5

Bønni	6	
truls	1	Josef, Ståle, Gunnar, Lars, Wilhelm
Einar	4	Steigan og Johnsen er også nevnt.
Gaute	7	
May/Ingrid	3	
Snorre	1	

I 4. Mai nr 4 er det underskrevne innlegg av 16 gutar og 4 jenter

Dette kan jo gjø ein peikepinn på kva eg meiner er eit grunnleggjande problem i NKS-sjå også innlegg 4.Mai nr 5 signert Florence og Synnøve.

Jenter skriv meir i 4. Mai! La det bli vårt medlemsblad. Vi må oversjå kva gutane skriv i sine innlegg ei stund for å klare å komme til sjølve.

MAIGUNN

PS: Kanskje det går an å bli lagt merke til utan å vere "ukameratsleg" også???

Er jentene berre lidande ?

(Å være jente i NKS er for jævlig.

Eller er me leiande o(:)

Kalle sa på det siste lagsmøte vårt at "fleirtalet av jentene i NKS ikkje får sagt meininga si" og at dei som ville styrke sentralismen ville at jentene skulle halda kjeft.

No meiner eg at det er uråd å splitta dem. sentralisme opp på den måten, og er sand i dei forslaga eg har høyrd for å betra forholda for jentene. Eg tillet meg likevel å komma med litt empiri oppi dette, og vonar eg ikkje blir oppfatta som "ein dårlegare alliert og mindre progressiv en mange gutane" av den grunn.

1. IK arbeidet og propaganda-arbeidet til NKS sentralt er i dag leia av jenter.
2. I sommarleirutvalet var fleirtalet jenter, både på politiske og tekniske oppgåver.
3. I Oslo ds er 70 % jenter, med Lotte som leiar.
4. Raud Front er for mange "skrekk-eksempel" på gutteklubb og usynleggjering av jenter. Fakta er at av 21 som holdt RF-innlegg i haust, var 15 jenter - 6 av dei for første gang på talarstolen.
5. Fleirtalet av dei som har skrive innlegg i dei to siste nr. av 4. mai er jenter (over 60 %) (Ein annan sak er at dei stort sett og er flinkare til å begrensa seg m.o.t. lengde..)
6. På kvinnefraksjonen etter sommarleiren meinte fleirtalet at jentene "kom til orde" i NKS.
7. Fleirtalet av Landsmøtedelegatane er jenter.
8. Fleirtalet i AU i sentralstyret er jenter.

Det er ikkje slik at jentene i NKS er plastposebærarar, medan det store fleirtalet av gutar utviklar politikken. Jentene er i fleirtal over heile fjøla, både talmessig og "kvalitativt", iallefall på dei områda eg kjenner til.

Betyr det at kvinneundertrykking ikkje er eit problem i NKS ?? Sjølsagt ikkje. Slik undertrykking (og sjølunderttrykking) fins på alle nivå, og tiltaka som er reist i debatten er ein måte å slåss mot det på.

Eg trur likevel ikkje at ein annan organisasjonsform enn den demokratiske sentralismen er mindre undertrykkande - tvert om.

Eg trur heller ikkje at jentene har særleg større innflytelse på områda 1,2,3,5,7 og 8 i partiet og RU. Eg er sand i at me er på etterskot når det gjeld å sjå "kvinnepolitisk" på dei områda me arbeider med, sjøl om eg meiner det har vore ei god utvikling siste perioden.

Betyr dette at alle er med på å utvikle politikken vår eller får fram meininga si ?? Nei !! og det er eit stort problem i NKS. Det gjeld spesielt jentene, men og folk med arbeidarbakgrunn generelt. (Eg trur og at ein del gutar i NKS ikkje føler at dei har så stor påverknad.)

Det har vore eit problem lenge at den politikkutviklinga me trass alle feil og manglar driv, blir gjort utafor laga, av spesielt interesserte, enten det gjeld IK, kvinne, RF eller Målsak.

Oppsummert:

Fleirtalet av dei som ikkje kjem til orde er jenter.

Fleirtalet av dei som utviklar politikken vår er jenter.

(Fleirtalet av medlemmane er jenter.)

Med fare for å usynleggjera gutane, ville eg - om nokon hadde spurt meg om "leiande" folk i NKS i Oslo, talt gutane på ei hand, jentene på fleire enn to.

Ingrid

ELSE GU... & DEI INTELLEKTUELLE

Kvifor er det ikkje sånn at NKS står sentralt i utviklinga av nye teoriar, ny kunnskap og framst i linjekampane i ml-rørsla? Else Gu har stilt spørsmåla i 4.mai nr.5/86 og ho prøver også sjølv å gi nokre av svara.

I og for seg er spørsmålsstillingane gode, men eg meiner ho ikkje har gjort ei god nok konkret vurdering av ståa i NKS til at svara kan bli like gode som spørsmåla. På sentrale punkt hamnar ho ute i idealismen. Fordi ho i tillegg tar feil i spørsmålet om hovudproblemet i NKS i dag blir svara ikkje brukelege som plan for neste landsmøteperiode.

NKS OG ANTI-INTELLEKTUALISME

Else hevdar at det er ein utbreidd forakt for intellektuelle i NKS. Så er vi vel ein gjeng med masochistar da, vi som er medlemmar? Ærleg tala trur eg ikkje det. Men det må jo vere eit poeng i ein diskusjon om sosialismen å prøve å foreta ei kjlasseanalyse. Da kjem vi fram til at akademikarane ikkje tilhører arbeidarklassen. Tvert om tilhører dei eit skikt som har mange privilegier m.o.p. arbeidssituasjon og lønn. Samstundes veit vi at kontrarevolusjonane i USSR og Kina har hatt utspring i dei byråkratiske skikta i stat og parti. I ein sosialismedebatt blir det da sjølv sagt viktig å diskutere korleis arbeidarklassen skal sikre seg makta over desse skikta.

Å forhalde seg til dei intellektuelle reint abstrakt utan å vurdere dei klasse-messige forholda bør stå fjernt frå marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenking - og gjer da også det.

KORLEIS UTVIKLE NY TEORI OG NY POLITIKK

Vi må ha eit grunnlag å bygge på. Dette grunnlaget er marxismen-leninismen. Om vi ikkje har studert marxist-leninistisk teori står vi i fare for at den nye politikken vi utviklar blir ståande fjernt frå det som burde vere det teoretiske fundamentet.

Marxismen-leninismen er ein vitskap, og ein kan ikkje gjere rekning med å nå dens lyse høgder utan å ha tatt strevet med å klatre opp dens bratte stier. Om vi ikkje har godt grep om marxismen-leninismen er eg redd for at dei "nye" teoriane blir desto sterkare farga av den klassen vi tilhører - dei småborgarlege laga - og dermed ubrukeleg for proletariatet.

KVIFOR UTVIKLAR NKS LITE NY TEORI

a) Medlemmane i NKS har heller kort fartstid i rørsla. Det er eit generasjons-skifte på gang nett no. Ein stiller ikkje krav om at ein førsteklassing skal vidareutvikle kvantefysikken.

Det er ein del elementære ting ein må lære seg først, jfr. det førre punktet. Dette vil alltid vere eit større eller mindre problem i NKS pga gjennomtrekken i organisasjonen.

b) Gamle og erfarne medlemmar kunne sjølvsgt ha stukke hovuda sine saman og diskutert teori. Men eg er mot oppdeling i A- og B-lag i NKS. Vi må ha heile organisasjonen med oss.

I tillegg har vi i dag ikkje råd til å la gamle og erfarne folk slippe organisatorisk arbeid for å konsentrere seg om studiar og teori aleine.

KVA BØR VI STUDERE

a) Sjølv føler eg meg ikkje knebla og eg kneblar ingen andre. I staden for å snakke om at vi i NKS burde studere dette eller hint (anna enn "dei 5") burde Else & Co faktisk studere litt.

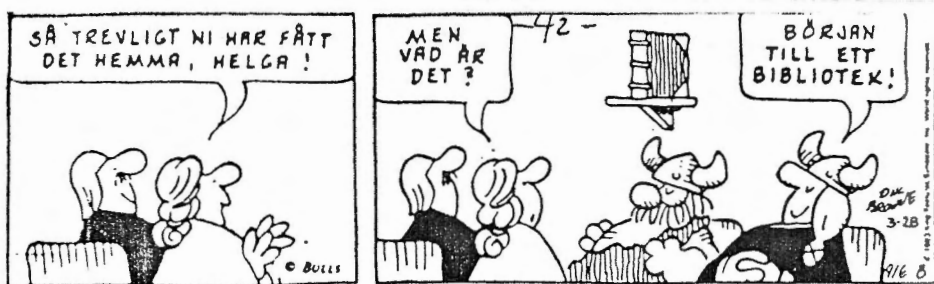
Når det gjeld "dei 5", så veit vi at mykje av teoriane deira held vatn. Når det gjeld anna litteratur så kan vi ikkje forlange at heile NKS skal kaste seg ut i studiar, av t.d. Liu Shao-qi eller Ernest Mandel, berre for så å kome fram til at det ikkje held mål - at det er ubrukeleg eventuelt.

b) Det er viktig å studere dei kommunistiske organisasjonsprinsippa sånn at vi kan bli samde om kva for krav vi skal stille til medlemmane.

Til slutt vil eg nemne at det er eit stort hinder i arbeidet vårt at, deriblant studiane, at ikkje alle føler seg forplikta til å stille på lagsmøtet. Vi må understreke at NKS ikkje er ein jazzklubb der ein kan velje å stikke innom eller ikkje ut frå om ein synst at tilbodet frå lagsstyret er godt nok. Å møte på lagsmøtet er ein sjølvsgt ting for alle kommunistar.

ROBERT

KVA ER ROLLA VÅR SOM KOMMUNISTISKE INTELEKTUELLE I DAG ??

Svar til Else G. fra Elin alias Ingrid.

"Det er nokon som meiner at dei intellektuelle utgjer ei fare under sosialismen." Ja - det er det. Ganske mange vil eg tru. Ein ting er at dette framleis er ml-rørsla i Noreg sitt "offisielle syn", ein annan ting er at dersom me ser litt utafor landegrensa eller litt tilbake i tida så har denne teorien òg vist å halda vatn i praksis.

Det var nettopp delar av dei intellektuelle som tok makta i kommunistpartiet i Sovjet, og som blei eit nytt borgarskap. Eg meiner det same har skjedd i Kina.

Er Else samd i at i dei tilfelle der ho meiner det har skjedd kontrarevolusjon (så held me Kina utafor i denne omgangen) så har det vore intellektuelle i partiet som har gått i spissen ??

I nest siste nummer av 4 mai hadde eg eit innlegg om nettopp dei intellektuelle som allierte med arbeidarklassen, før under og etter revolusjonen. Er Else samd i det eg skriv der ? Hvis ikkje, ser eg fram til ein debatt om desse spørsmåla, som eg trur er viktige.

LOGISK SVIKT.

Else skriv (som eit motargument ?) at dei intellektuelle er ein ressurs i bygginga av sosialismen. Eg har aldri høyrd nokon uttala noko anna. Dei er ein ressurs før *revolusjonen* òg.

Else skriv vidare at folk som meiner at intellektuelle er ein "fare" under sosialismen nødvendigvis har forakt og er anti-intellektualistar. Dette er fullstendig samanblanding av to saker.

Det er like ulogisk som at ein skulle vera anti-kommunistparti, fordi kontrarevolusjonane til no har skjedd gjennom kommunistpartia !!

Kunnskapsforakt ?

Slik eg kjenner NKS står ingen for kunnskapsforakt eller anti-intellektualisme i teorien. Praksisen vår, med at me aldri er på lesesalen, og "plankar" eksamen kunne tyde på det, og eg meiner i likhet med alle andre at denne praksisen må endrast, både av omsyn til vårt eige faglege nivå og arbeidet blant medstudentane. Men eg trur ikkje at me ikkje er på faget fordi me synest at intellektuelle egentleg er suspekte, og difor vil vera så lite intellektuelle og kunnskapsrike som mogeleg. På lærarskolen var det nettopp me i NKS som slåss mot kunnskapsforakten til "sumpen", både med omsyn til vårt eige studium, og i forhold til det me skulle formidla til elevane seinare.

KOMMUNISTISKE INTELLEKTUELLE SINE OPPGÅVER.

Eg meiner at det særøgne vad NKS ikkje er at me er eit studentforbund (dei fins det mange av) men at me er eit kommunistisk studentforbund, akkurat som det grunnleggande er at me er kommunistar, ikkje er at me er intellektuelle eller studentar.

Bønni omtaler i sitt innlegg i nestsiste nr. av 4 mai verving, skolerung, propaganderung av marxistisk teori på ein måte som får det til å høyrast bagatellmessig ut, som noko me lett kan greia på venstre strake armeen, mens me konsentrerer oss om den særøgne oppgava vår -å vera leiande i å utvikle politikk for ml-rørsla.

Verkeligheten er dessverre ikkje så rosenrød, eg synest dei første oppgavene er vanskelege nok, m.a. fordi me ikkje har nok sjøltillit eller kjennskap på politikken og teorien vår til å bruka han i verving, ideologisk kamp, agitasjon.

TILLEGGSOPPGAVA . BRUKE KUNNSKAPEN TIL STØTTE FOR KLASSEKAMPEN.

Som studentar har me høve til å bruke arbeidstida vår på å undersøke ting, få fram fakta. Det er åpenbart at dette er ein ressurs.

Landbrukshøgskolestudentar kan skriva oppgåver om kvinnebønder, lærerskoleelevar om det skjulte pensumet i borgarskapet sine skolar, jus-studenten om norsk innvandringspolitikk, sjukepleiar- og sosionømostudenten om norsk helsevesen. Mange gjer det, men mange av desse oppgåvene og kunnskapen blir sikkert forbeholdt sensor, diverre. På av oss sender oppgåva til KK eller materialisten.

MEN: Betyr det at me har mykje kunnskap om eindel saker at me er spesielt egna til å utvikle politikk generelt ??

Eg trur ikkje det. Geologistudenten kan nok mykje om geologi, og lærarstudenten mykje om pedagogikk, men når det gjeld å utvikle politikk - gjera analyser på bakgrunn av innsamla materiale så er det først og fremst partiet si oppgåve. Dette har med klasse å gjera.

Som prinsipp vil eg hevda at småborgarar har meir å læra av arbeidarklassen enn omvendt (nå snakkar eg ikkje om fysikkformlar eller årstall)

Det har og med kunnskap å gjera. Kva for metodar og områder me skal utvikla politikk på er ein stor debatt for seg, men eg trur ikkje ting blir særleg brukbare om dei blir utvikla "frå botn av" utan at ein hverken bygger på eller eventuelt tek avstand frå eindel basis-teori me til nå har bygga på. Som studentforbund, med medlemmar med gjennomsnitt 3 års medlemskap er det idealisme å tru at me skal greie dette, og til og med gå i spissen. Ikkje minst om ein stikk fingeren litt i jorda og ser på stoda nett no.

Å gjera sjølkritikk på at me er blitt eit haleheng til ml-rørsla er like idealistisk. Meiner t.d. Bønni at me har vore i stand til å gjera det arbeidet partiet har på området kvinneteorii ?? Kven skulle gjort det - i staden for kva - og når ???

NOK EIN INTELEKTUELL OM DEI INTELEKTUELLE

Somme hevdar at vi må skipe til eit ordskifte om dei intellektuelle, av di denne gruppa speler ei spesielt viktig rolle i skaping og spreiking-av ny ideologi.

Når folk flest høyrer omgrepet intellektuell, så tenkjer dei om lag som så at "det er vel ein klokning som les ofsleg mange bøker."

Det må vere viktig for oss at vi klarer å definere den gruppa vi skal diskutere så godt som råd er, der-som ordskiftet ikkje skal bli tåkeprat og slag i lufta.

Lat oss no seie at det er slik at det er dei som brukar hovudet sitt i arbeidet som er intellektuelle. Då blir både borgar- og småborgarskap intellektuelle.

Det som eg meiner vi må forstå med "dei intellektuelle" er: Dei som ikkje eig produksjonsmiddel i slikt omfang at dei har tilsette hos seg, men som "eig" den kunnskapen som er deira produksjonsmiddel.

Kven er dette? Småborgarskapet er kan hende eit betre omgrep enn dei intellektuelle. Det fortel oss noko om stillinga deira i produksjonen, og dermed også om kor desse folka sitt medvit blir skapt. Også småborgarane (dei intellektuelle) sitt medvit er eit klassemedvit.

Eg trur ikkje ein borgar skaper falsk ideologi i den forstand at han ikkje trur på det han seier sjølv. Borgaren trur ikkje at han sjølv er ein utbytta, av di røynda hans ser ikkje slik ut. Røyndomen er ulik for dei ulike klassane, og han fortel kven som har interesse av kapitalisme og kven som har interesse av sosialisme. Dette er det viktigaste ved marxismen. Der-som vi ikkje ser dette, blir verda ei "politi og røvar"-verd der dei gode blir lurt for arbeidsutbyttet av di andre skaper falsk ideologi.

Ordsiftet om dei intellektuelle kan bli interessant. Det eg reagerer på, er tankane om at dei intellektuelle er så spesielt viktige, at NKS kan vere rørsle sin ideologifabrikk osv.

Våre leiarar er arbeidarklassen. Dei intellektuelle kan aldri bli ei revolusjonær hovudkraft, av di dei som ein del av småborgarskapet alltid vil, vakle, og av di dei lever i ein røyndom der dei ikkje ser utbyttinga så klårt som mange trur.

I NKS er vi ein gjeng med politiske bleiebarn. Einskilde av skrikarungane trur visst at dei kan vere ideologifabrikantar for eit parti med ti gonger så mykje kunnskap og røynsle. Det luktar. Og mindre blir ikkje stanken av tanken på at småborgarane skal lage arbeidarklassen sin ideologi.

Priapismus.

KVA ER IDEALISME ? -eit svar til Lotte

Av Einar,Trondheim

Lotte skriv : "Skal vi si nei til bruk av telefon er det det samme som å legge ned nye av NKS aktiviteter i dag." og vidare "...derfor er påstandar om at situasjonen ikke er slik den burde være lite nyttige for å komme vidare."

La meg først få sitere tryggingsinstruksen : "Telefon skal brukes med stor forsiktighet.Den skal ikke brukes til å avtale interne møter,og ting som er hemmelige skal ikke sies i telefon.Om det i visse situasjoner er nødvendig å bruke telefon,så gjør det med omhu.Navn,hva slags møte,møtested osv. skal ikke nevnes."

Det er altså dette som vil føre til nedlegging av NKS om vi følger det opp.Kvifor ? Det seier Lotte ingenting om.Det må vere lov å kreve litt dokumentasjon,litt empirisk materiale,for eit sånt standpunkt.Sjølv meiner eg at paragrafen er heilt fin og lett å følge.

Dersom Lotte og andre er mot denne paragrafen,så skal dei i følge NKS sine organisasjonsprinsipp reise ein debatt for å prøve å få omgjort instruksen.Det er eit fleirtall i NKS som på demokratisk grunnlag har vedtatt at instruksen skal vere sann og at alle skal følge han.Sabotering er udemokratisk.

Det er ein feil i tenkinga til ein del folk når dei hevdar at vi ikkje kan vurdere situasjonen opp mot slik han burde vere.Sjølvsagt kan vi det. Kva skulle vi elles vurdere han opp mot ? For å komme vidare må vi ha ei målsetting - dvs idear om korleis staa burde vere.

Eksempel : Staa burde vere sann at alle følger vaktlistene for KK-salet på Iærestaden og studentbyen.Undersøkingar viser at sann er det ikkje. Oppgava blir da å rette opp misforholdet.Dette skjer gjennom at vi diskuterer kor viktig KK-arbeidet er samt at det må vere lov å vise til at alle har vore samde om at ein fornuftig måte å organisere dette arbeidet på er at det blir sett opp vaktlister.

Dette er ikkje ein idealistisk måte å ta opp problema på - tvert imot.

Noen spørsmål i samband med siste 4. mai :

Lotte: Kva i innlegget til May og Ingrid er det som viser medlemmane liten tillit ? Korleis kan du både hevde at problemet er manglande tiltak og planar for å styrke det politiske nivået, og samstundes heilt avfeia vårt innlegg der dette er ein heilt sentral del ?
Er det forakt for medlemmene å seia at skoloring på ml-rørsla sin politikk er tvingande nødvendig i ei tid der 60 % er blitt med dei siste to åra, og der leiinga (altså oss sjøl) ikkje har greid å leia studie- og debattrørslar på ein særleg bra måte ? (Den kritikken er eg heilt samd i.)

Sosiologilaget:

Meiner sosiologilaget at "lille legale AKP (m-l) er noen stor trussel mot borgerskapet i det foreløpig fredelige Norge ?"

Det ser ut som om at de meiner "lille legale NKS" ikkje er det, og difor ikkje treng ein tryggingspolitikk.

Eg trudde det var målsettinga og politikken vår som gjorde ml-rørsla til ein trussel mot borgerskapet og staten deira, ikkje størrelsen. (Det trur eg faktisk sikkerhetspolitiet ville vera samd i, elles hadde dei ikkje hatt den delen av verksemda si.)

Å få det til at me meiner det er viktig fordi me då liksom blir farlegare og meir betydningsfulle i eigne avar synes eg dels latterleggjer ei side av praksisen til rørsla vår som er ukjend og altfor lite diskutert med mange av medlemmande våre, dels synest eg at sosiologi kan seia kva dei meiner er nødvendig/overdreve på dette feltet.

Eg meiner at det er ein stor skilnad på folk som aldri har diskutert poenget med å ikkje leggja organisasjonen open, skjerma medlemmane etc. Sikkerhetspolitikken vår er eit særsyn i Norge (det er jo forsåvidt me òg), og kanskje noko av det mest "spesielle" ved første øyekast.
Å ikkje synast denne sida ved NKS er "sær" ville vera merkeleg.

Noko anna er "gamlingar" som før meinte at det var eit visst poeng med tanke på framtidig illegalitet, men som idag legg vekt på at me er legale og norge er eit fredeleg land i staden.

Eg trur me alle er blitt slappare, og at me bør ta ein debatt på kva me skal ha som norm, kvifor etc. Er nokon av tiltaka å stikka hodet i sanden ?? Det er godt mogeleg.

Det eg er spent på nå er kva sosiologi meiner, det ville vore lettare å ta ein diskusjon om dei uttrykte seg litt meir konkret.

Ingrid

SIKKERHET OG SNORRE.

I forrige nr. av 4. mai kommer Snorre med følgende utsagn(om 2-års meldingens avsnitt om sikkerhetspolitikk.):"Den er idealistisk fordi det ikke stilles spørsmål om sikkerhetspolitikken på 70-tallet var så fornuftig, og gir ingen politisk vurdering av sikkerhetspolitikken i dag."

For å få noe mer konkret ut av Snorre om dette er det nødvendig å stille noen spørsmål.

-Mener virkelig Snorre at det kan kalles "idealisme" å gå inn for at revolusjonære organisasjoner skal beskytte sine medlemmer og sin organisasjonsstruktur for overvåkning fra klassefienden, og for å forhindre forfølgelse og ev. blodig terror under en skjarpet situasjon eller ved okkupasjon?

-Hva er "idealisme" ved NKS 'sikkerhetspolitikk i dag?

-Betyr det at Snorre er imot sikkerhetspolitikken, slik den er utforma i sikkerhetsinstruksen, i NKS idag ?

-Betyr det at Snorre er imot sikkerhetspolitikken til Partiet også?

-Hvorfor har ikke Snorre lagt fram denne politiske uenigheten tidligere i Landsmøte-debatten, og stilt forslag om at den kommunistiske bevegelsen skulle kvitte seg med denne "levningen fra 70-åra", som Snorre da tydeligvis mener også denne delen av den norske ml-bevegelsens politikk er?

GAUTE.

forts. i neste nummer!

forts...

4. MAI nr. 6/86

HVORFOR KINA-DISKUSJON ?

Sosialismediskusjonen hittil i NKS har vist at oppfatningene spriker veldig mht. innholdet i sosialisme-begrepet. En viktig årsak til at vi ikke klarer å komme fram til en enhetlig politikk for et sosialistisk Norge, er at vi mangler en troverdig analyse av tidligere sosialistiske forsøk.

Vi har tidligere bygd på ei analyse av hvorfor det gikk galt i Sovjet, men vi står uten en felles avklaring på Kina-spørsmålet. Det gjør at vi fort kommer på defensiven i diskusjoner om vårt perspektiv for et sosialistisk Norge. "Hvordan kunne det gå galt i Kina, der de hadde en teori for kontrarevolusjonen, og satte ut i livet en metode (kulturrevolusjonen) for å forhindre det som skjedde i Sovjet?" "Har dere (NKS) noen politikk for å demme opp for ei liknende utvikling i et eventuelt sosialistisk Norge?"

Før vi klarer å gi troverdige svar på slike spørsmål, kan vi ikke forvente at våre medstudenter skal ta vår sosialismemodell på alvor.

Ei analyse av Kina er viktig også av en annen grunn. Kina er verdens folkerikeste land (25% av verdens befolkning), og det som skjer der borte nå, har enorme konsekvenser for verdenssituasjonen. Dersom vi skal få grep om utviklinga i den 3. verden, krigstrusselen, hovedmotsigelsen i verden og slike avgjørende spørsmål, kommer vi ikke utenom ei analyse av Kinas utvikling.

Det ligger godt til rette for en Kina-diskusjon i NKS. Det er stor interesse for Kina-spørsmålet blant studentene, både i og utafor NKS. Flere av våre medlemmer sitter inne med betydelig kompetanse som vi kan dra nytte av i en slik diskusjon. Noen går imot en Kina-diskusjon fordi de er redde for at den vil "splitte". Dette argumentet holder ikke vann. Skulle vi f.eks. være tilbakeholdne med en diskusjon og avklaring på kvinnepolitikken, fordi vi var redde for å støte eventuelle manns-sjåvinister på mansjettene ? Sjølsagt ikke !

Vi bør imidlertid ta oss god tid med denne diskusjonen, slik at alle virkelig blir dratt med. En forpostfektning mellom noen få skaper bare en grunn enhet som ingen er tjent med. Utviklinga av politikken må være alle medlemmenes eien- dom. Derfor må diskusjonen føres etter en plan, med grundige undersøkelser og solid forberedelsesmateriale i form av debatt-hefte til lagsmøtene osv.

I løpet av neste landsmøteperiode vil utviklinga av debatten sjøl gi svar på om tida er moden for NKS til å ta et enhet- lig standpunkt i dette spørsmålet.

Adrian.

KA SVARER ADRIAN

Adrian kommenterer innlegget mitt om sosialismen. Bra. Men kommentarane er dessverre prega av at Adrian har plukka ut nokre lausrivne setningar som han så polemiserer mot. Å rive setningar ut av ein samanhengande argumentasjon kan sjølvstøtt gjere dei mest riktige utsegnar ulogiske eller tulle. Derfor vil eg nytte høvet til å utdjupe og presisere kva eg meiner.

1. DEMOKRATI OG DIKTATUR ER UFOREINLEGE OMGREP.

Der det finst demokrati finst det alltid diktatur. Men ikkje for ein og same klassen. Under kapitalismen er det demokrati for borgarskapet - som fører til utbytting av arbeidarklassen. Det kan aldri bli demokrati for arbeidarklassen før borgarskapet blir styrta.

Der det finst diktatur finst det alltid demokrati. Men for forskjellige klassar. Under sosialismen blir det utøva diktatur over borgarskapet. Det betyr at arbeidarklassen har statsmakta og nyttar ho til å utvikle og gjennomføre ein sentralisert planøkonomi. Vidare betyr det at kapitalistiske forsøg og forsøk på utvikling av nye herskarklikkar, som t.d. at byråkratiske skikk skal utvikle seg til nye herrar, blir undertrykt.

Dette diktaturet er naudsynt for at det skal vere demokrati for arbeidarene. Om kapitalistiske foretak skulle få utvikle seg, som i Kina, ville demokratiet for arbeidarklassen bli undergravd.

Proletariatets diktatur betyr altså demokrati for ein klasse og diktatur for ein annan. For arbeidsfolka er det demokrati og ikkje diktatur - som også Adrian heilt korrekt slår fast. For borgarane er det diktatur og ikkje demokrati. Det er dette eg meiner med at det er tull å kalle ei statsform "demokratisk diktatur."

2. BERRE PROLETARIATET KAN STYRTE BORGARSKAPET.

Denne setninga kan eg innrømme er uklar og delvis feilaktig. Poenget mitt var at det berre er proletariatet som er ein revolusjonær klasse. Med det meiner eg at det berre er arbeidarklassen som kan stille seg i spissen for ein revolusjon og ta makta i staten. For å gjennomføre revolusjonen må proletariatet samle resten av det arbeidande folket rundt seg og leie an i kampen - som Adrian sikkert er einig i ?

3. FAGFOREININGANE.

Arbeidarklassen tar makta og utøver ho gjennom revolusjonære maktorgan - la oss kalle dei råd. På dei einskilde bedriftane finst det det altså eit lokalt arbeidarråd. Dette organiserer alle arbeidarene. Kva skal vi da med fagforeiningar på denne bedriften ? Eg ville sjå på noko sånt som unødvendig og byråkratiserende dobbeltorganisering.

Likevel kan eg vere med på ein retrett : det er unødvendig å gå mot fagforeiningane i PP. Det er rett å la arbeidarene organisere seg slik dei sjølve vil. Når dei tar makta vil fagforeiningane syne seg unødvendige.

4. RETTING.

Til slutt vil eg få nytte høvet til å rette opp ein grov skrivefeil i innlegget mitt i nr. 4/86. På s. 16, andre spalte, 4. avsnitt (etter opphaldet) skal den første setninga lyde : "Demokrati/diktatur og maktforhold er to sider av same sak og må ikkje bli blanda saman med spørsmålet om DEMOKRATISKE RETTAR".

TRULS KA.

OM PARTIET SI LEIAND E ROLLE

Spørsmålet om kva for rolle kommunistpartiet skal spele under perioden med proletardiktaturet har vore sentralt i mange av debattane om sosialismen. Dette er kanskje ikkje så rart så lenge alle kommunistpartia som har komme til makta gjennom ein sosialistisk revolusjon har degenerert sånn at proletariatets diktatur er blitt til monopolbyråkratiet sitt diktatur over heile folket.

Nokre ser ut til å trekke den raske konklusjonen av dette at vi må kaste vrak på heile den leninistiske partimodellen. Dei synest å meine at det finst ein eller annan løynd mekanisme i denne teorien som naudsynleg må leie til at partiet blir eten opp av kontrarevolusjonære element eller at partifolka som før var ekte revolusjonære blir revisjonistar. At dette synet står sterkt ser vi gjennom teoretiske standpunkt som er hevda, t.d. i Prinsipp-program-ordskiftet før det siste landsmøtet i AKP(m-l) og som gjennomsyra det første utkastet. Men viktigare er det at vi ser det i praksis. Når partiet ikkje skal spele ei leiande rolle, stiller det mindre krav til partiet smø heilskap og til den einskilde medlemmen. Resultatet er at liberalismen får spreie seg uhemma og at dei leninistiske partinormene går i oppløysing. Døme på dette er fråveret av demokratisk-sentralisme i praksis og saboteringa av tryggingspolitikken.

KVA MÅ VI UNDERSØKE

Om vi ser overflatisk på utviklinga i USSR, Kina, Albania osv., kan vi sjølv sagt komme til å trekke den feilaktige slutninga at det er den leninistiske partimodellen det er noko gale med.

I staden for å trekke sånne raske feilslutningar må vi undersøke to forhold :

a) samfunnet si historiske utvikling, dvs produksjonsforholda og utviklinga av produktivkreftene før og etter revolusjonen - altså undersøke

den materielle basisen
b) om partiet i desse landa var ekte leninistiske parti

Når det gjeld det som er nemnt under a) vil eg gå forbi dette spørsmålet her. Eg trur dei fleste er same om at dei føydale/halvføydale (altså ikkje-kapitalistiske) produksjonsforholda og den låge utviklinga av produktivkreftene sette USSR, Kina, Albania osv. i ein svært vanskeleg situasjon.

Når det gjeld om SUKP(b), KKP og APA var ekte leninistiske parti, så meiner eg at svaret er nei. I alle fall for SUKP og KKP har vi materiale som viser den negative utviklinga i desse partia.

SAMANSETTINGA AV SUKP(b)

Lenin sa :

"Partiet vårt, partiet til den revolusjonære arbeidarklassen, er det einaste regjeringspartiet i verda som ikkje strevar etter å auke medlemstallet, men konsentrerer seg om å høgne kvaliteten mellom medlemmane, og å kvitte oss med dei som vil "opp og fram".

(band 11, s. 37)

Korleis var praksisen ? I Stalin-tida blei dette viktige prinsippet heilt forlitt. Stalin prøvde å løyse problemet med partiet si leiande rolle ved å utvide medlemstallet ukritisk. Han nytta òg det auka medlemstallet som prov på framgang for partiet.

I tråd med Lenin sitt syn hadde partiet blitt reinska for upålitelige element i tida 1921-23 :

1921 : 732 521 medl.

1923 : 386 000 medl.

Da Lenin døydd i 1924 opna partiet dørene på vid gap. Det såkalla Lenin-oppbudet (som var meint å ære Lenin) betydde at 240 000 nye medlemmar blei tatt opp. På kongressen i 1924 hadde SUKP(b) 735 881 medlemmar.

(SUKP(b)s historie, s. 270-282)

Etterkvart tok dei opp nær sagt ein-kvar tekniskar og andre folk med høg

utdanning. Dette førte til at klasse-samansettinga i partiet blei forverra drastisk. Dette førte i sin tur sjølvstekt til at arbeidarklassen mista innflytnaden sin.

Ein oversikt over klassesamansettinga i partiet viser dette heilt klart :

	1927	1947
arbeidarar	55%	34%
bønder	27%	18%
funksj./intell.	18%	48%
(frå Fossum s.96)		

Samansettinga av partikongressen viser dette like klart :

	1924	1934	1956
arbeidarar	63.2%	60.0%	18.5%
bønder	5.4%	8.0%	13.8%
funksj./intell	31.4%	32.0%	67.7%
(etter Holmberg del2,s.79)			

Partiet kom såleis ikkje til å vere samansett av yrkesrevolusjonære (jfr Lenin i "Kva må gjerast?") eller arbeidsfolk, men tvert om eit parti av byråkratar.

Det er òg kjent at den ideologiske skoleringa i partiet var dårleg. Hovudarkitekten bak denne degenereringa var Stalin, ein mann som hadde utruleg dårleg grep om den dialektiske materielleismen (jfr. "Den dialektiske og historiske materialismen" frå 1938)

I dette partiet var det altså ingen grunnleggande politisk debatt etter at "Bucharin-ordskiftet" i 1928-29 var avslutta. Derfor kunne sånne borgarlege element som Khrustsjov, Kosygin, Suslov osv. orme seg opp og fram. I 1956 var partiet for lengst degenerert. Arbeidarane var avpolitisert. Dei var aldri blitt fostra og mobilisert til å ta del i politisk verksemd, langt mindre sjølv vere leiurar.

Stalin la einsidig vekt på økon-iske framsteg og trudde at overbygginga fulgte av seg sjølv. (mekanisk materialisme - jfr. "Den dial. og hist. mat." i SUKP(b)s historie, s.129 & 133)

KVA MED KKP

I Kina ser vi mykje av det same. Revolusjonen var først og framst av nydemokratisk karakter. Mange av dei som gikk med i partiet var meir nasjonale patriotar enn kommunistar. Døme på sånne folk er Liu Shao-qi, Deng Xiaoping & Co. Mao Zedong innså dette og starta kulturrevolusjonen. Men den blei mislykka og Deng har no makta i Kina. Likeeins som SUKP opna KKP døra på vid gap og slepte inn altfor mange folk i partiet som ikkje hadde nokø der å gjere.

KKP var meir eit bondeparti enn eit arbeidarparti. Dette var utan tvil naudsynt for å gjennomføre revolusjonen under dei særeigne forholda som herska i Kina, men det var eit klart hinder i kampen for å sikre proletariatet makta. Sjølv om "Firerbanden" hadde ei anna innretting her var dette ikkje nok til å likvidere borgarskapet sine høve til å gjere kontrarevolusjon.

I tillegg har KKP meir karakter av eit masseparti enn eit leninistisk arbeidarparti.

"Partiet vårt har no meir enn 17 millionar medlemmar. 80 % av dei er blitt med etter grunnleggginga av Folkerepublikken", sa Liu Shaoqi i 1961. (Red China Today, s.337)

Tall for utviklinga seinare gir såleis dette bildet :

1959 :	13.96 millionar
1961 :	17 millionar
	(Red China today s.337)
1973 :	28 millionar
	(People's China, s.612)
1978 :	35 millionar
	(Rongen, s.201)
1985 :	42 millionar
	(P.W. Johansen , innleiing
	møte i Tr.heim 1/12-86)

Dette betyr at omlag 4 % av den totale folkemengden i Kina er medlemmar. I Noreg ville det bety at omlag 160 000 var med i AKP !

I kor stor grad den demokratiske sentralismen fungerer i KKP er òg eit viktig spørsmål. I eit stort massparti er det desto større fare for at det er den bråkratiske sentralismen som blir rådande. Klassesamansettinga er sjølvsgatt viktig. Interessant er det derfor å lese at det no er gått ut oppfordringar om å slutte å ta inn fattigbønder pga dei låge utdanningsnivå.

(Materialisten 3/86 s.11-sitert etter China Daily 3/12-84 s.4)

PARTIET OG STATSAPPARATET

Kvifor gjorde SUKP(b) og KKP dette? Svaret ligg mellom anna i at partiet smelta saman med statsapparatet. Partiet blei sett på som identisk med den proletariske statsmaskinen. Om partiet skulle makte å fylle alle stillingane i staten, trong dei fleire folk. I same retning trekk det faktumet at utdanningsnivået i desse landa var svært lågt.

Kva for funksjonar skal så partiet ha ? Partiet skal vere reidskapen til ein klasse - proletariatet - og ingen andre. Partiet skal fylle fleire funksjonar :

-det skal vere ein kamporganisasjon, dvs organisere, utløyse og leie kampen for arbeidarklassen sine interesser

-det skal vere eit medvite element i kampen, dvs "forvalte" den marxist-leninistiske teorien

Det er dette siste som sett partiet i stand til å vere klassen sin

høgste form for organisering. Men det er viktig å skjønne at dette ikkje sett partiet i stand til å alltid ha rett. Eit materialistisk syn tilseier at det ikkje er sann at vi kan tillegge nokon, t.d. partiet, gud-dommelege eigenskapar og dermed overlate makta uinnskrenka og lovfesta til ei lita gruppe.

Om partiet maktar å halde seg raudt og levande er det den beste garantien for at arbeidarklassen gir partiet ei særstilling, dvs at klassen opplever partiet som sitt og veljer partifolka som sine representantar i statsorgana.

Å programfeste at partiet skal ha ei særstilling representerer eit idelistisk syn på historia. Klassekampen blir ikkje avgjort på papiret, men ute i kvardagen - ute i røynda.

Eit parti som freistar å utøve den leiande rolla si gjennom å fylle alle postane i statsapparatet står i konstant fare for å degenerere - både fordi dette fjernar partiet frå grunnplanet og fordi det krev at partiet blir utflytande med omsyn på medlemstall og krav til medlemmane.

KJELDER :

Lenin verker i utval, band 11

SUKP(b)s historie

Egil Fossum : Fra Stalins Sovjet

Nils Holmberg : Fredlig kontrarevolution, del 1 og 2

Milton, Milton & Schurmann : People's China

Materialisten 3/86

Edgar Snow : red China Today

Ole Bjørn Rongen : Kina-den nye lange marsjen

TRULS KÅ

A VERE NASJONALMÅLSMENNESKE ER Å GÅ INN FOR SOSIAL FRIGJERING I SPRÅKVEGEN av GUSTAV.

I ORDSKIFTET KRING TUFTA TIL NORSK MÅLUNGDOM - JA I ALLE STORE PRINSIPPIELLE ORDSKIFTE I MÅLRØRSLA - SKIL EIN OFTE MELLOM DEI "NASJONALE" OG DEI "SOSIALE". SJØLV REKNAR EG MEG FOR NASJONALMÅLSMANN, MEN EG TRUR DENNE MÅTEN Å KATEGORISERE DEBATTANTAR PÅ OFTE KAN VERE NOKO MISVISANDE, I SÆR FOR NYE FOLK. FOR DET ER NOK SLIK AT DEI ALLER, ALLER FLESTE NASJONALE MÅLFOLK I NMU I SVÆRT STOR GRAD LEGG SOSIALE VURDERINGAR TIL GRUNN FOR MÅLSYNET SITT.

I følgjande skal eg kort prøve å gjere greie for korleis ein nasjonal målpolitikk kan vere sosialt motivert og nødvendigvis må vere det dersom han ikkje skal bli reaksjonær og nasjonalistisk. (Det kan vere lurt å skilje mellom det å vere nasjonal og å vere nasjonalist.) Dette betyr langt frå at det nasjonale målsynet er identisk med det sosiale. Derfor om det sosiale målsynet først.

Det sosiale målsynet - ei kortslutning !

Dei sosiale vil seie at omgrepet "nasjonalmål" er ubrukande og villeiande - ja beint fram meiningslaust. At "nasjonalmål" er ein fiks ideologisk konstruksjon, meir enn ein målvitskapleg, brukt mellom anna for å legitimere sosial undertrykking. At språket du brukar avheng av kva samfunnsklasse du høyrer til. Denne klasse-messige språkvariasjonen knyter dei an til to variablar:

- 1) språket som system - altså grammatikk, setningsbygning, ljud-samansetting
- 2) språket som ideologiberar.¹

Ein sosial målstrid må altså først på to plan. På den eine sida ein kamp for å oppvurdere det språkssystemet lågare samfunnsklassar til ei kvar tid måtte bruke - i tale som i skrift. På den andre sida ein kamp om kva meiningssstruktur språket skal formidle. Klassekampen i språket viser seg altså ikkje berre gjennom eit mot-setningsforhold mellom ulike språkssystem, men også mellom dei ideologiane språkssystema målber. Det er just her dei sosiale "målfolka" kortsluttar. Dei to variablane, språket som system og språket som ideologiberar blir gjort til eitt og same. Dei seier at eit bestemt språkssystem kan vere berar av ein bestemt ideologi - at moderat bokmål/riksmål er berar av ein borgarleg ideologi - altså at ein type verdsåskåding er knytt til eit bestemt språkssystem. Vidare - at det vi til vanleg kallar nasjonalmål - svensk skriftmål, dansk skriftmål m.v. - ikkje berre er ei skriftfesting av

språkssystemet til overklassen i og rundt hovudstaden i desse landa, men og at dette systemet er berar av ideologien til denne samfunnsklassen og slik sett fungerer sosialt undertrykkande.

Det er klart dette er riv ruskande gale. Det er innlysende at såvel borgarleg som revolusjonær ideologi kan uttrykkast like så godt på riksmål som på nynorsk, på finbergensar og på Bergensdialekt. Dette har då og blitt og blir gjort dagstøtt. Det er ingenting med grammatikken i bokmålet, og heller ingenting særskilt med ordtilfanget i dette språket, som tilseier at dette språket må fungere dieologisk eine eller andre vegen. Det er sjølvstøtt ein heilt annan ting at store delar av den norske overklassen faktisk nyttar bokmål og brukar dette til å undertrykke arbeidarklassen.

Vel, ein ting er at dette er gale. Verre er det at dette målsynet leier inn på ei avsporing av målstriden. For sosiale "målfolk", slik eg har definert dei her, står ikkje den fundamentale motsetninga mellom dialekt og nynorsk på den eine sida og bokmål/riksmål i tale og skrift på den andre sida, men mellom folkemålet og maktspråket, dei kallar. "Folkemålet" er pr. definisjon det språket folket til ei kvar tid pratar. Maktspråket er oftast tilsrørande bokmål/riksmål (byråkratispråk), men kan like gjerne vere nynorsk. Einaste grunnen til at nynorsken ikkje er hovudfienden til sosiale "målfolk", er fordi han ikkje har vunne fram og oppnådd den statusen og bruken bokmålet i dag har i maktberande samfunnsposisjonar. Dette kjem heilt klart til syne i mange sosialesitt pragmatiske forhold til nynorsken - slik det kom til uttrykk i eit framlegg til tuft frå 1975 som eg har rota fram: "Det folkelege talemålet er grunnlaget for eit levande skriftspråk. Nynorsken er i dag (mi uth.) det beste skriftlege uttrykket for dialektane i bygd og by, demokratisk oppbygd og med ekte norsk seiemåte. Han er såleis det beste skriftlege uttrykksmidlet for storparten av det norske folket." Innleiinga til ein "sosial klassikar" i Noreg, "Målstrid er klassekamp", er skrive på bokmål. Også NMU har vore influert av dette målsynet. Dialektaksjonen i 1984 gjekk under mottoet "Kamp mot byråkratispråk". I brosjyra NMU gav ut i samband med denne, blei det lista opp setningar både på bokmål og nynorsk som døme på "godt og folkeleg" norsk språk !

NMU - språkpolitisk sekt eller brei front ?

Eg skal gå over til det nasjonale målsynet - berre kort seie at kampen om kva språkssystem som skal ha førsterangen her til lands og kampen om ideologien som blir målbore gjennom språket, er to heilt åtskilte politiske kampar som ikkje har noko med kvarandre å gjere.

Den ideologien som kjem til uttrykk gjennom språkbruken i ulike media, i norsk skoleverk, i statsstyringa, næringslivet m.v., er sjølvsagt sterkt prega av at Noreg er eit sosialdemokratisk administrert kapitalistisk land i eit imperealistisk verdssystem. Biletet vil sjølvsagt vere eit heilt anna etter ei sosialistisk omveltning i Noreg - uavhengig av om det er riksmål eller nynorsk som blir skrive her til lands. Denne typen "målstrid" er altså ingen målstrid, men rett og slett eit spørsmål om kva samfunnsskassar som skal ha styringa over økonomien.

Uavhengig av korleis den norske samfunnskipnaden ser ut, er det mogleg å føre ein kamp om kva språkssystem som skal leggjast til grunn for eit nasjonalmål her til lands. Tillempa dansk (bokmål) eller dialektane og nynorsken. Denne kampen er det eg vil føre. Og eg veit at dersom nynorsken vinn fram, vil det bety ei enorm lette for alle dialektbrukarar her til lands, som i dei fleste tilfella tilhøyrrer arbeidarklassen og storparten av småborgarskapet, sjølv om dette skriftmålet og kan nyttast av overklassen til å målbere ideologien deira. Dette gjer det råd for meg som kommunist å gå i målpolitisk allianse med folk av alle allmennpolitiske avskugningar i målrørsla.

Å leggje eit sosialt målsyn til grunn for arbeidet i NMU, vil derimot gjere NMU om til ei språkpolitisk sekt for nokre få individ på den såkalla venstresida, ei sekt som fører ein kamp som i alle høve ikkje kan sluttførast før noverande samfunnskipnad har gått over i historia og er trygt gravlagd der.

Så til det nasjonale målsynet, slik det ovrar seg i NMU i dag og slik eg meiner det har ovra seg frå Ivar Aasen via Gustav Indrebø fram til i dag.

Det nasjonale målsynet

Den norske nasjonen (og no ser eg bort frå den samiske nasjonen innafor statsskipnaden Noreg) dregst med to ulike språktradisjonar. Dei har blittt skipla noko og til dels også nærma seg kvarandre noko, men det er framleis meiningsfylt, ja beint fram heilt nausynt å skilje mellom desse to tradisjonane.

På den eine sida har vi dei norske målføra, eller dialektane, populært kalla. Med norske målføre meiner eg då språklege systemovringar av eit og same språkssystemet, som er geografisk bestemt. Når eg kan seie dei høyrer til eit og same språkssystem, er det fordi dei har

greina seg ut frå same rota - gamalnorsk - eit faktum som gjer målføra svært like, både når det gjeld grammatikk, ljodsystem, ordtilfang m.m. Nynorsken høyrer inn under denne språktradisjonen.

På den andre sida har vi altså bokmål/riksmål slik det blir talt og skrive.

Kva er det så som skil desse tradisjonane frå einannan ?

For det første historia. Dialektane skriv seg som nemnt frå gamalnorsk - då må vi kunne seie at nynorsken gjer det med. Bokmålet frå dansk, som la seg over Noreg for full tyngd frå reformasjonen og ut. Då blei nemleg også kyrkja sett under administrasjon frå danekongen. Bokmålet er nok norskare enn dansken, men ikkje norsk. Og dei som les dansken slik han blei skrive i førre hundreåret, vil nok sjå at det kan hende i første rekke er snakk om ortografiske² skilnader, dei grammatiske er ikkje så framtrедande. Det er talemålet til overklassen i Noreg som har vore stilmønsteret for bokmålet. Det er klart at dette har blittein del prega av norske målmerke, sjølv om stilmønsteret lenge låg i Kjøbenhavn. Men dette har då og slått begge vegar. Det er svært mykje som tyder på at "den dannede dagligtale" i Noreg, blei danskare etter 1814, eit utslag av sjølvhvedingstrang vis a vis Sverige. Før den tid var t.d. overklassemålet i Kristiania sterkt farga av vikværsk. Det same kan knapt seiast i dag. Det som skulle bli stilmønsteret fro bokmålet, blei altså skipla enno meir i dansk lei etter 1814.

For det andre er det snakk om skilnader i språkssystema den dag i dag. Norsk har tre kjønn, bokmålet i beste fall 2 1/2. Norsk har fleire tviljodar enn bokmål. Vokalvariasjonen er større. Dansk og bokmål har oftast utgang berre på -e. Norsk ofte på tre vokalar, som kan variere. I Oslo heiter det frys*j*, å gjørra, å banne. På Arnøya (Nordland) heiter det gato, fjellan, å kåmm (apokopert -e) Osb.

For det tredje gjev skilnaden seg utslag i kva samfunnslag språka blir nytta i - men dette biletet er ikkje eintydig.

Og for det fjerde er det snakk om ein skilnad i faktisk bruk. Langt, langt dei fleste blir lært inn i ein talemålstradisjon som er norsk. Berre eit svært lite mindretal lærer seg å tale bokmål/riksmål heime.

Korfor nemningane "norsk" og "norsk-dansk" ?

Somme vil seie at det ikkje held å kalle bokmålet norsk-dansk - ja, rædt mange i målrørsla vil seie det. Så viser dei til den lange tradisjonen dansken og norsk-dansken har i Noreg, og kor mange som faktisk nyttar norsk-dansk når dei skriv, og føler at det dei skriv er norsk. Dette held ikkje !

"Språkundertrykking" er eit sentralt omgrep i målrørsla. Kven blir undertrykt ? Av kva ? Korfor ?

Dialektbrukarar og nynorskbrukarar blir undertrykt språkleg - noko som gjev seg ulike utslag. Mange sluttar å nytte nynorsk skriftmål, mange legg om talemålet sitt - går over frå eit språkssystem til eit anna. Somme er tospråklege - ikkje i den forstand at dei nyttar eit anna språkssystem når dei skriv enn når dei talar, nei - men slik at dei talar bokmål på arbeid og dialekt heime. Dialektane blir tyna og tek inn tilfang frå bokmål dagstøtt, dialektbrukarane har ofte store problem med å eigne til seg ei god og ledig språkføring når dei skriv (og prøver å tale) bokmål osb. osb. Det er klårt dette får djuptgripande følgjer for kvar einskild språkbrukar. Ein blir språkleg uttrygg og ein byrjar tvile på verdien av eigen språkleg og kulturell arv, somme kallar det identitetskrise.

Somme meiner å vite at denne undertrykkinga skuldast ei sosial nedvurdering av målføra. Og det er rett. Forsåvidt kan vi og kalle denne nedvurderinga ei nasjonal nedvurdering. Bokmålet/riksmålet er "korrekt" og "dannet" "norsk", dialektane ikkje. Dette er no så. Det er ikkje det som er poenget. For bakgrunnen for at denne undertrykkinga er så hard som ho har vore og enno er i mange sentrale luter av landet, er ikkje åleine at bokmålet har den statusen og posisjonen han har, men at folket slit tungt med at dette status-tyngde og posisjonsmetta målet er så merkt av danske målmerke som det er. Dei som kallar bokmålet norsk, tilslører dette faktumet.

Ein annan ting. For å skilje mellom språkssystema, må vi operere med språklege kategoriar, og det er ikkje likegyldig korleis vi kategoriserer. Leiaren i Noregs Mållag, Ola E. Bø, vil ikkje bruke nemningane norsk og norsk-dansk. Norsk-dansken eller bokmålet vil han kalle "sossespråk". Dette held ikkje ! Som eg tidlegare har sagt, er ikkje klasseskilnadene i språket eintydige. Vi finn mange døme på dialektbrukande og jamvel nynorskbrukande kapitalistar. Og bra er det ! På den andre sida er det ikkje slik at alle som talar bokmål tilhøyrer "sossen" eller kva vi no måtte finne på å kalle det. Derfor er einaste nemningane som held vitskapleg og

ikkje minst politisk, norsk og norsk-dansk. Desse nemningane er ikkje tilslørande og heller ikkje på noko vis ukorrekte. Dei seier noko om kva språk som blir brukt, og det er kan hende viktigare enn kven som brukar dei !

Sosiale aspekt ved det nasjonale målsynet

Sjølv om klasseskilnadene i språkbruken her til lands ikkje er eintydige, er det likevel slik at dialektbrukarar i store trekk kan heimfestast til arbeidarklassen, storparten av småborgarskapet så som bønder, fiskarar, lærarar m.m. Ser vi bort frå dei delane av småborgarskapet som har intellektuell utdanning, er det ikkje tvil om at dei breie laga av folket ikkje er tente med rådande tilstand i språkvegen på noko vis. Ei mangelfull og dårleg utdanning - som ikkje minst er mangelfull og dårleg pga. den skriftmålstradisjonen storparten av folket skal tynast inn i, skaper store problem for fleire i ein skriftkultur som den norske. Derfor vil vi føre heile folket inn i ein skriftmålstradisjon som spring ut av og er del av den språktradisjonen folk flest blir fødte inn i - den norske.

Men - for oss går vegen til ei slik sosial frigjering om ein nasjonal språkpolitikk. Kva meiner eg med dette ? Eg skal freiste illustrere dette ved å knyte an til to sentrale spørsmål i målrørsla.

Kva språk slåst vi for ?

Det grunnleggjande omgrepet for sosiale "målfolk" er "folkemålet". Folkemålet skal danne grunnlaget for eit nytt skriftmål - og såleis kjempast inn i både bokmålet og nynorsken. Eg har tidlegare definert folketmålet som det målet folket til ei kvar tid nyttar, i prinsippet likegyldig kva dei nyttar. Det er altså språket i notida som kontinuerleg skal danne grunnlaget for eit skriftmål. Dette synet er svært så problematisk - av fleire årsaker.

Ein ting er det at notida heile tida blir fortid, og såleis er vanskeleg å definere. Ein annan ting er at endringane i språket, som får notid til å bli fortid før du rekke å trekke pusten, tynast fram som ein følgje av bokmålspresset. På heimstaden min, Fauske, er t.d. ei dialektform som "har brøte" (av "å bryte") på veg ut til fordel for bokmålsforma "har brutt". Slik måltilstanden er no, er altså folketmålslina ei line for å leggje seg på rygg for språkundertrykkinga.

I motsetning til dei sosiale, heftar ikkje vi oss berre ved notida, men og ved historia og ein historisk tradisjon i språkvegen som vi vel å kalle den nasjonale tradisjonen. Derfor er grunnlaget for

arbeidet vårt målføra eller dialektane, som er historisk og geografisk definert. For å møte språkundertykkinga som tynar fram endringar i dei norske målføra - er vi konservative i rettskrivingsspørsmål, og må vere det. Dei sosiale har alltid slått til ljod for rettskrivingsendringar - og på det viset skapt så vel kiv i målrørsla som ein uoversiktleg og inkonsekvent nynorsk-normal samanlikna med tidlegare rettskrivingar. Vi vel å stå på normalen slik han er - ikkje prinsippielt og ikkje fordi vi er nasjonalromantikarar, men først og fremst fordi vi meiner det er heilt nødvendig for målreisinga å stø seg til den historiske tradisjonen vi kallar den norske, for å halde stand mot og slått offensivt mot språkundertykkinga.

Ei slik line - er den einaste sosialt ansvarlege i målpolitikken dersom ein bryr seg med vanleg folk sitt språklege ve og vel her til lands.

Spørsmålet om dei langsiktige måla for målreisinga

Korfor parola "Nynorsk som einaste riksmålet i landet" ? Neppe fordi vi nasjonale vil take hemn over fortida. Nei - ei av dei viktigaste grunngevingane for heile parola, er ei sosial grunngeving ! Ei grunngeving som spring ut frå ei erkjenning av at vi lever i eit klassesamfunn der klassekampen også greinar seg inn i målstriden.

Det er ikkje tvil om at store delar av dei som blir fødte inn i den dansk-norske språktradisjonen i Noreg, frå før av er ei privilegiespekka gruppe, som ikkje skulle ha nemnande problem med å lære seg norsk, men som likefullt held på retten til å få skrive sitt eige talemål. Vel, privilegie må folk gjerne ha for meg. Men dette får ofte følgjer for resten av samfunnet. Eg vil ikkje at Schibted-familien skal få halde på bokmålet/riksmålet sitt og halde fram tyninga av norsk mål til all æve. (Eg går ut frå at Aftenposten finnst når nynorsken har vunne fram som fleirtalsmål og) Men dette trur eg vil skje, dersom vi ikkje har ein medvite politikk på at så ikkje skal skje. Statsstyringa skal halde seg til nynorsk språkbruk, Oslopressa likeså, næringslivsreklamen ikkje minst. Dette betyr i praksis "Nynorsk som einaste riksmål i landet".

Historia viser at privilegiespekka grupper ikkje gjev frå seg privilegia friviljug. (Frans av Assissi er unnataket, ikkje regelen) Denne lærdomen får vi bruke i språkspørsmålet og, viss ikkje er eg redd tyninga av norsk mål vil halde fram frå alle nøkkelposisjonane i styringsverk, næringsliv m.m. den bokmålstalande overklassen rugar på.

Eg snakkar ikkje om at vi i utgangspunktet skal gå inn for tvang i språkspørsmålet når den tid kjem. Vi får byrje alt no og prøve å overtale bokmålstalende i sentrale posisjonar til å nytte nynorsk, så får vi take tida til hjelp. Men det eg seier, er at det er ei dødsline for målreisinga, og for målet til arbeidsfolk her til lands, dersom målrørsle i utgangspunktet skal innrømme slike privilegie. Då skjer vi oss frå såvel høve til overtaling som tvang - dersom det skulle vise seg turvande å nytte det.

Vi er ikkje nasjonalistar

Det er feil å tru at nasjonale målfolk i NMU i dag er nasjonalistar. Ein nasjonalist bryr seg ikkje om folket - men om "nasjonen" som ein abstraksjon. Det er noko heilt anna enn det vi pratar om. Vi heftar oss ikkje ved abstraksjonar, men viser gjennom konkrete døme kva vi meiner med nasjonale tradisjonar, nasjonalmål osb, omgrep og ovringar vi nyttar oss av fordi parola vår er som salig Maos: "TEN FOLKET !

FOTNOTER:

- 1) Språket som ideologiberar.

Døme: "Det er foretatt flere arrestasjoner i Belfast siste helg."

Vi får ikkje vite kven som arresterte kven.

"Bombingen fortsatte etter våpenhvilen."

Vi får ikkje vite kven som bomba.

Dette er døme på at språket verkar tilslørande, og ofte har dei som nyttar det slik, ein baktanke med det.

Eit anna kjend døme, er bruken av ordet "arbeidsgjevar". Kven gjev arbeid frå seg ? Ordet viser til kapitalisten, men vi kan jo saktens diskutere kven det er som er gjevar.

De kjenner sikkert til fleire døme sjølv, t.d. nemninga "terrorist-organisasjon" om PLO som har ein annan effekt enn "frigjeringsrørsle". Måten vi brukar språket på, er altså ideologisk lada, og må alltid vere det, i større eller mindre grad.

- 2) Ortografi: rettskriving. Det var ei ortografisk endring i skriftmålet då infinitivmerket blei endra frå "aa" til "å", ikkje ei grammatisk endring.

Før dei som vil lese meir om nasjonalt og sosialt målsyn, rår eg til innkjøp eller lån av "Målstrid er klassekamp" (PAX 1973) og Gustav Indrebø "Kva er målreising". Du får begge frå NMU. Les elles tuftringen til NMU.

Forslag til vedtak frå Oslo/NKS sitt DS til NKS'Landsmøte

ML-rørsle^{en} målpolitikk og målpolitiske praksis

sitt
NKS Landsmøte vil kritisere ML-rørsle for å mangle ein heilskapleg målpolitikk. Ein kommunistisk rørsle i Noreg kan ikkje forsøme å ta del i kampen for nasjonal språkleg frigjering, både i teori og praksis.

Verken prinsippprogrammet frå 1980 eller PP-1984 tar stilling til dei politiske linjene i målrørsle. Spørsmålet om ei eit-språkslinje eller ei to-språkslinje blir ikkje drøfta i nokre av programma.

Likevel er den linja som 1980-programmet slår fast betre enn den som gjeld i dag.(PP-1984) I 1980-programmet står det:

" Nynorsk er det skriftlege uttrykket for dei norske dialektane. Mot dialektane og det nynorske skrift-målet står eit bokmål som er utvikla av dansk. Bok-målet er halde oppe som talemål først og fremst av borgarskapet, og borgarskapet har interesse av at bokmålet er rådande skriftmål.

Gjennom herredømet over statsmakta, massemedia og utdanning nyttar borgarskapet bokmålet til å halde nede det norske folkemålet i skrift og tale."

Her blir det sagt at kampen for språkleg frigjering er kamp for nasjonal frigjering.

AKP(ml), NKS og RU manglar og ein strategi for korleis den språklege kampen skal førast innanfor den kommunistiske rørsle i Noreg. Avisa Klassekampen er framleis gjennomsyra av bokmål. Skriv som blir sendt ut frå sentralt hald i organisasjonar er ofte skreve på bokmål.

NKS sitt Landsmøte meiner at berre ei eit-språkslinje er ei riktig linje i målkampen. Målkampen er i røynda ein språkkamp, der to ulike språk - **norsk og dansk** - står mot kvarandre i kampen for språkleg herredøme. Lands-møtet meiner det er urealistisk å tru at dei to språka **kan** leve side om side utan at eit av dei dominerar. Erfaringane gir gode døme på dette. Det norske språket har sidan kolonitida vore, og er framleis, undertykt av det danske språket. Landsmøtet meiner at ML-rørsle no må slå fast at eit-språkslinja er den einaste farbare vegen fram mot språkleg fridom i Noreg.

Sjølvs om det ikkje er grunnlag for å prioritere mål-
arbeid for nokre av delane i ML-rørsla i dag, må det
bli tatt tiltak for å betre praksisen på dette området.
Målet er at Klassekampen blir ei (ny)norsk-avis og at
alle skriv som blir sendt ut i og utanfor organisasjonen,
blir skreve på (ny)norsk.

Forslagsstiller: DS i Oslo/NKS

Tal dialekt — skriv nynorsk

OM OMORGANISERING AV OSLO-DS

Distriktsstyret i Oslo går inn for å legge ned Oslo-DS etter Landsmøtet. Dette er en lite ønskelig, men nødvendig løsning på Oslos problemer. Distriktet er i dag over-administrert i og med at Oslo-folk sitter i ledelsen både i SS/AU og i Oslo-DS. Denne dobbelt-organiseringa i ledelsen i distriktet krever for store ressurser i forhold til nåværende medlemstall i Oslo. Den er lite effektiv fordi det blir for mye parallell-kjøring mellom DS og SS/AU. Dette må likevel bare bli en midlertidig løsning.

Distriktsstyret går videre inn for å opprettholde Årsmøtet i Oslo. Dette er et viktig politisk organ for distriktet. Vi vil peke på følgende argumenter for å opprettholde Årsmøtet:

- Mulighet for korrektiv oftere enn hvert annet år.
- Mulighet for å analysere og løse motsigelser, å la dem mellom høyskoler og universitetet.
- ÅM presenterer politiske diskusjoner, oppsummeringer og linjekamper. Dette trenger NKS i dag da den ideologiske kampen ligger nede. Det er selvfølgelig en motsigelse mellom internt arbeid og ekstern kamp, men det er også sann at økt ideologisk kamp internt henger sammen med ekstern ideologisk kamp.

Distriktsstyret har diskutert spørsmålet om hvorvidt ÅM bør velge enkelte Oslo-representanter til SS/AU, altså en egen ledelse for Oslo. Da det er store uenigheter om dette og det ikke er drøftet grundig nok, velger DS å la være å ta stilling til spørsmålet. Vi presenterer derfor kort to ulike standpunkter:

1. ÅM bør ikke velge egne representanter. Landsmøtet har allerede valgt inn folk og gitt dem særskilte oppgaver. Valg på ÅM vil derfor avhenge av situasjonen i SS/AU. Valget vil derfor ikke bli "reelt" fordi svært få personer i realiteten vil kunne være valgbare.
2. ÅM bør velge noen få representanter. På tross av at få er "valgbare" kan dette være et politisk valg. ÅM vil derfor få større innflytelse på den politiske ledelsen av Oslo.

Oslo DS

OMORGANISERING AV OSLO

I forrige nummer har Richard S. et innlegg hvor han foreslår å legge ned Oslo DS. Et ganske drastisk forslag, men jeg tror det er nødvendig i en periode for å styrke organisasjonen. Jeg er enig i Richards konklusjon, men jeg er delvis uenig i hans begrunnelse. Richard mener at problemet er at medlemmene ikke er villig til å ta på seg verv, og at NKS og de kommunistiske organisasjonsprinsippene blir nedprioritert, derfor er det nødvendig å slå sammen Oslo DS og sentralstyrets AU. Videre mener han at en nedlegging av Oslo DS vil styrke sentralismen og gjøre oss bedre i stand til å etterleve vedtektene.

Dette er en avsporing i forhold til hva en omorganisering av Oslo dreier seg om. De viktigste begrunnelsene for en sammenslåing er å unngå ineffektiv dobbeltorganisering, styrke laga og lagsledelsen og dermed demokratiet og diskusjonene i organisasjonen. I en periode har NKS hatt en uforholdsmessig stor ledelse i forhold til antall medlemmer. I Oslo blir det omtrent sånn at DS blir sittende å lede SS/AU og SS/AU (sentralstyrets arbeidsutvalg) på sin side skal lede DS. I tillegg har DS og SS/AU hatt de samme diskusjonene til samme tid på samme sted. Dette er unødvendig i ei tid da vi trenger å komme oss ut i eksternt kamp og verve nye medlemmer. Det har blitt vanskelig å få funksjonsdyktige styrer i laga rett og slett fordi det ofte ikke er folk igjen når DS og SS/AU har tatt sitt. Organisasjonsmodellen med sentralstyre, DS og lagsstyrer ble utforma i ei tid da medlemmestallet var svimlende høyt sammenligna med dagens. Som den rette måten å lede en kommunistisk organisasjon på har vi fortsatt med dette uten å ta en vurdering av hvorvidt denne modellen svarer til de behovene vi har i dag. Hvis Richard S. mener det egentlig ikke er nødvendig å gjøre noe med ineffektiv dobbeltorganisering hvis medlemmenes politiske nivå hadde vært høyere og de var villig til å offere mer for forbundet, er jeg uenig med han.

En nedleggelse av Oslo DS vil klart svekke den særegne ledelsen av detta distriktet. Diskusjoner i et fora som skal lede NKS på landsbasis og samtidig i Oslo, som er det største distriktet, vil måtte innebære mindre tid til å diskutere Oslos særegne problemer og behov. Derfor går det ikke som Richard foreslår at 2 personer

som skal lede Oslo bl.a. skal styrke lagslederkonferansen(LK). Derimot vil LK bli styrka, og også distriktet fordi lagsstyrene vil bli styrka. Det er disse som er det svakeste leddet i dag.

Jeg mener ikke det er sentralismen som må styrkes for at NKS skal få framgang i dag. Det mener jeg er utvikling av politikken og mobilisering av medlemmene. For å konsolidere og styrke NKS er det nødvendig å styrke grunnorganisasjonene, da disse har lidd under at en uforholdsmessig stor ledelse har tatt veldig mye av ressursene og resultatet har blitt unødig mye byråkrati.

Vi vil fortsatt ha en landsomfattende kommunistisk studentorganisasjon, altså må vi ha en ledelse for hele landet. Samtidig må vi forandre organisasjonsstrukturen slik at denne ledelsen også får ansvar for Oslo for å få til en organisasjon som er mer i samsvar med den situasjonen vi står oppe i og de ressursene vi står over. Derfor går jeg inn for en sammenslåing av Oslo DS og sentralstyrets arbeidsutvalg. Dette vil fjerne problemet med dobbeltorganisering og byråkrati. Samtidig er vi nødt til å diskutere hvordan en slik modell konkret skal se ut for å ivareta behovene både for en landsomfattende ledelse og en ledelse for Oslo.

Lotte

OMORGANISERING AV OSLO - SVAR TIL LOTTE.

Svært bra at Oslo/DS går inn for omorganisering. Jeg skal her bare kort gå gjennom begrunnelsen for dette. Hovedgrunnen til dette er at vi bør organisere oss så enkelt og ubyråkratisk som forholdene til enhver tid tilsier, nå betyr det midlertidig nedleggelse av distriktsledelsen i Oslo. Dette nettopp for å styrke den sentrale ledelsen, styrke lagsstyrene i byen og hindre "dobbeltarbeid" og ineffektivitet i organisasjonen. Det er denne typen tiltak som vil styrke ledelsene på alle nivåer, og som i nåværende situasjon vil styrke oss politisk. Dette også fordi det med denne modellen vil det viktigste leddet i Forbundet, -grunnorganisasjonen, bli styrka, og flere folk kan avsettes til dette. Så til spørsmålet om vi kunne unngå omorganisering "hvis medlemmenes politiske nivå hadde vært høyere" som Lotte av en eller annen grunn trekker fram, så er vi da ikke uenige der, for det mener jeg ikke er tilfelle. Det viktigste er å styrke og avbyråkratisere organisasjonen.

Richard S.